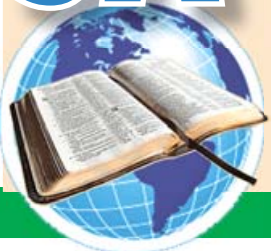

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№12 (99)
ГРУДЕНЬ
2012 РОКУ**

ПОДБАЄМО ПРО КОЖНОГО

3 грудня в Київському біблійному інституті (КБІ) розпочалася перша сесія за спеціалізацією «Служіння глухих». Символічний початок такого навчання саме в Міжнародний день інваліда засвідчив про важливість цієї праці для людей особливих, часто забутих...

Студенти й викладачі з особливим піднесенням очікували на навчання, адже в КБІ такий набір — перший. Відповідальним за організаційні питання з навчальної програми було обрано Миколу Стафіїва — диякона Івано-Франківської церкви ХВЕ, котрий вже має чималий досвід у цій справі.

Мову жестів та огляд Старого Заповіту викладала Клавдія Кузьменко з м. Слов'янська. Вона як ніхто має досвід праці серед глухих людей, знає особливості їхньої психології і відповідає за служіння з цією категорією людей у східній частині України.

Серед 17 студентів групи є такі, які нечують або слабочують, є і перекладачі з різних регіонів нашої держави.

Потрібно звершити ще чимало молитов, докласти багато зусиль задля плідної праці глухих та для глухих, щоб і тим, хто не чує, стала зрозумілою Божою любов. Психологія глухих специфічна, тому нелегко досягнути їхнє розуміння світу. Та Господь багатий милістю, і ми віримо, що Він поблагословить і поведе Своїх вірних.

Тож вітаємо студентів і викладачів з початком чудової мандрівки в Небесну гавань. Нехай компасом для них буде Слово Боже, а вітрила наповнюються силою Духа Святого. «Благодать вам та мир нехай примножитьесь в пізнанні Бога й Ісуса, Господа нашого!» (2 Петр. 1:2).

Наш кор.

Дорогі брати і сестри, шановні наші читачі!

Щиро вітаємо вас із Новим 2013 роком!

Бажаємо непохитної віри, нескінченної надії, безмежної любові, радості в Дусі Святому і натхнення в служінні. Хай Новий рік стане для кожного з вас роком духовного зростання і збагачення мудрістю Божою. Хай Господь і Спаситель Ісус Христос буде прославлений через життя кожного з вас. Рясних Божих благословень, міцного здоров'я і невтомності в довірі Господу щиро бажає вам колектив редакції.

ПОЛТАВЩИНА ЗАПРОШУЄ МІСІОНЕРІВ!

Єпископ Микола Синюк зустрівся з молодими місіонерами і служителями церков ХВЕ Полтавщини.

Зустріч відбулася 1 грудня в м. Лубнах у приміщенні місцевої церкви «Ковчег». Єпископ Синюк звернувся до присутніх з проповіддю на тему «Ковчег Завіту», пояснивши місіонерам п'ять практичних уроків з подій навколо ковчега, які можуть бути корисними і для сучасних служителів.

Зокрема, він показав, як поведився цар Давид, муж по серцю Божому, в тій чи іншій ситуації. Що можуть взяти собі за науку сучасні християни з дій Давида.

Проповідь Микола Петрович підкріплював прикладами зі свого багатого досвіду служіння. Потім єпископ дав докладні відповіді на численні запитання місіонерів.

Божі ниви доспіли. Тож щиро запрошуємо працівників на Полтавщину! Церква в м. Миргороді шукає місіонера чи сім'ю для праці і постійного проживання в селі Великі Сорочинці, де щороку проходить Всеукраїнський Сорочинський ярмарок.

За довідками звертайтеся до пастора церкви телефоном 050-62-73-253.

chve.org.ua.

ВУЗЕНЬКОЮ СТЕЖКОЮ ДЖУНГЛІВ

Життя без електрики, в примітивних будиночках, розбиті дороги і гущавина джунглів — усе це для європейця якась дивина. А для жителів Гани це повсякденна реальність. Картину «іншого життя» — із солодкими «Тоффі», машинами, доверху набитими продуктами і гуманітарним одягом, ганійці побачили цього року при зустрічі із місіонерською командою з країн Європи та США, до якої вже втретє увійшли і представники Рівненської духовної семінарії.

Після дев'ятигодинного перельоту 22 місіонерів зі США, України, Болгарії опинилися по той бік цивілізації і прожили у Республіці Гана два тижні — з 11 по 25 листопада. Про поїздку до країни джунглів розповідає перекладач Оксана Вітюк.

Нашою щоденною цілью було показати і прославити Ісуса там, куди ми йшли. А йшли передусім у містя, куди зазвичай піде не кожен: у далекі села, в яких не те що електрики, а й дороги немає, тому добиралися туди вузькою стежинкою через джунглі. Йшли не з порожніми руками — роздавали людям рис, цукор, мило. Не кожен селянин може це собі купити.

І куди б не ступала наша нога, ми не втрачали нагоди сказати про Того, Хто помер за гріхи всього світу. Одного дня ми проповідували в поселенні на березі океану разом із місцевою молоддю. Поділилися на маленькі групи і ходили по домівках. В одному з будинків побачили чоловіка з набряклими ногами, а в іншому — чоловіка із слабким зором і помолитися за них. Згодом ми довідалися, що Бог зцілив їх обох!

Тричі протягом двох тижнів ми відвідували табір прокажених, щоб показати, що

християнство — це не голослівність, що Христос любить їх і піклується про них. Ми знали, як нелегко живеться цим нещасним людям без жодних засобів до існування. І влаштували для них свято. Варто було почути слова їхньої вдячності — хоча б для того, щоб не слабнути, роблячи добрі справи.

У Республіці Гана багато сиріт. Дехто з них зовсім не має батьків, а в деякого батьки є, однак вони не мають достатньо фінансів, щоб утримувати своїх дітей. Такі дітки потрапляють до інтернатів, де живуть і навчаються. Це чудові діти. Нових людей відразу приймають як своїх, тому ніхто зайвим там не почуватиметься. З подивом ми спостерігали, як вони турбуються один про одного: старші доглядають за меншими, діляться з ними цукерками. Діляться тим, чого самі в достатку не мають!

Не могли оминати місіонери і поселення рибалок. З ранку до пізнього вечора вони зайняті тим, що тягнуть сіті. Відточені до секунди рухи стають не такими одноманітними, коли рибалки під такт приспівують «Алілуя!» або інші короткослівні пісні хвали. Місіонерська команда півдня допомагала їм тягнути сітки. Справа ця нелегка, у спеку забирає всі сили. Але увечері на служінні сили відновлюються.

Місіонерські поїздки — це те ж рибальство, коли ти з дня на день розставляєш сіті, тянеш їх і співаєш Богіві хвалу. Місіонери, як і рибалки, втомлюються, але Бог відновлює сили, і тоді ні спека, ні жахливі умови, ні хвороби не можуть згасити віру в те, що у сітях буде риба — будуть люди, життя яких змінить Христос.

ПРЕЗИДЕНТ ДОРУЧИВ ЗМІНИТИ ЗАКОН ПРО СВОБОДУ СОВІСТІ

Президент вимагає негайно внести до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» зміни, спрямовані на поглиблення свободи віросповідання. Така заява була опублікована на офіційному сайті Глави держави, повідомляє Інститут релігійної свободи.

«Президент України Віктор Янукович доручив Кабінету Міністрів України невідкладно підготувати законопроект про внесення змін до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації», — зазначено на президентському сайті.

«Законопроект, підготовлений за участі релігійних організацій, має бути спрямований на створення сприятливих умов для їх діяльності. Уряд має в установленому порядку внести його на розгляд Верховної Ради України», — говориться в офіційному повідомленні.

Нагадаємо, що цій заяві передувала поява інформації про підписання Президентом Януковичем законопроекту № 10-221, яким серед іншого запроваджуються резонансні зміни до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».

На переконання членів Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, глав християнських Церков України, а також правозахисників, громадських активістів і науковців, Президент повинен був застосувати право вето до змін задля недопущення обмеження свободи віросповідання в Україні.

Варто зауважити, що розробка законопроекту № 10221 в Міністерстві юстиції України відбувалась без залучення релігійних організацій та без громадського обговорення. При цьому підготовлені Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій поправки до другого читання

законопроекту № 10221 були проігноровані парламентською більшістю та навіть не обговорювалися, незважаючи на запевнення про їх підтримку з боку Мін'юсту та формального автора ініціативи — народного депутата і представника Президента у парламенті Юрія Мірошниченка.

На першій зустрічі з членами Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій Президент Янукович пообіцяв главам конфесій, що зміни до законодавства про свободу совісті та релігійні організації будуть прийматись лише за умови їх погодження релігійною спільнотою із загальним консенсусом.

Однак при цьому без реакції залишилась пропозиція глав конфесій про створення ефективного механізму взаємодії Ради Церков з Адміністрацією Президента України шляхом створення спеціалізованої постійно діючої робочої групи.

Крім цього, з боку представників конфесій зазнали критики формулювання результатів засідання урядової Комісії з питань забезпечення реалізації прав релігійних організацій, робота якої була відновлена у жовтні 2012 року після понад двох років бездіяльності.

Відтак залишається відкритим питання про те, чи буде цього разу врахована думка релігійних організацій під час розробки змін до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації», які Президент доручив підготувати Уряду.

МУХИ НА ХОЛОДНІЙ КОТЛЕТІ

Пам'ятаю, у дитинстві до нас додому дуже часто приходили сусіди, котрі завжди просили вогню. У них постійно гас вогонь в печі. Вони казали: «Можна, ми у вас візьмемо вогню, бо наша пічка погасла». Мама завжди давала їм те, що просили.

Ми сьогодні потребуємо вогню Святого Духа! Сповнюються Духом Святим! Моліться Духом! Не давайте дияволу загасити ваш вогонь. Коли вогонь гасне, стає холодно, і тоді прилітають огидні мухи, котрі спочатку були у вбиральні, а тепер сидять на вашому столі на холодній котлеті. Ви коли-небудь бачили мух на гарячій котлеті? Ні! А чи бачили ви коли-небудь мух, котрі сидять на гарячій сковороді? Ні! Але коли нема вогню і сковорідка холодна, прилітають мухи. Це правда. Якщо ти скаржишся, що у твоєї церкви є мухи, запалюй вогонь. Завжди краще мати хоча б трохи вогню і диму, ніж холодну сковорідку. Вогонь і дим виганяють огидних мух. Вогонь Духа Святого проганяє демонів! Ми потребуємо вогню Духа Святого. У Біблії написано: «Духом палайте!».

На жаль, у багатьох п'ятидесятницьких церквах сьогодні немає хрещення Святим Духом. Чому? Тому що пастори не турбуються про це, вони не навчають про це, не моляться. Деякі пастори і доктори богослов'я можуть чудово проповідувати, а ось вогню в їх проповідях не вистачає.

Але ж Боже життя там, де Божий вогонь! Де Мойсей зустрівся з Богом? Біля палаючого куща! Знаєте, що найдивніше в цій зустрічі? Кущ горів, але не згоряв! Знаєте, чому? Тому що там був Бог!

Можливо, ти також — як той терновий кущ, ніхто не підійшов би до тебе, ніхто не звернув би на тебе увагу, але коли горить Божий вогонь, люди приходять навіть до непривабливого тернового куща. І для цього не треба бути пальмою, дорогою екзотичною рослиною, не треба бути чудовим німецьким дубом чи прекрасною сибірською берізкою, досить залишатися простим терновим кущем — тільки палай, пломеній Духом Божим.

Біблія говорить, що останнім часом охолоне любов. Чому? Тому що нема вогню. Охолоне — це означає, що вона стане теплою. Бути теплим — значить мати таку ж температуру, що навколо нас. Особисто я не люблю холодної їжі. Але в деяких сім'ях обідають так: ставлять їжу на стіл, потім починають запрошувати всіх до столу, один приходиться зараз же, другий бариться, і їжа стає теплою, саме такою, як кімнатна температура. Не холодна, не гаряча, а тепла. Так і ми стаємо теплими християнами, коли маємо таку ж температуру, що й навколишній світ, температуру світу цього.

Якщо наша церква така, як всі інші церкви, наші віруючі — як всі віруючі, не кращі й не гірші, то це теплота. А Божа Церква, під'єднана до Святого Духа, горить Божим вогнем! Хай ніхто не загасить у нас цей вогонь, не згасить любові до ближнього.

«Ви чули, як сказано: «Люби свого

ближнього і ненавидь свого ворога». А Я вам кажу: Любіть ворогів своїй, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і молись за тих, хто вас переслідує, щоб вам бути синами Отця вашого...» (Мт. 5:43-45).

Так, своїми силами цього не зможеш. Але з Духом Святим можна зробити все. Наповнюйтесь Святим Духом!

Є церкви, в котрих люди не виходять до покаяння, навіть ще гірше — віруючі покидають церкву і повертаються у світ, а пастор радіє, мовляв, слава Господу. Він очищує церкву. Не можна радіти, коли люди повертаються у світ. Це показник твоєї теплоти як служителя.

Знаєте, що для мене найважливіше? Далеко не результат моєї проповіді. Якщо я проповідую в якій-небудь церкві і люди виходять на покаяння, — це не мій плід, це плід тих людей, котрі свідчили їм, молились за них, запрошували їх до церкви і переживали за них. Твій плід і мій плід — це люди, яких ми особисто привели до Ісуса, ті, за кого я сам молився, кого привів з собою, кому я свідчив. Чи приносиш ти плоди?

Друже, кожне дерево хоч би раз на рік приносить плоди. Якщо в тебе нема плодів, знай, диявол вкрав їх у тебе, тому що диявол приходить, щоб вкрати.

Пастор Сергій Линник, який працював у нашій місії, вирішив піти з місії. Мені було дуже боляче через це, і одного разу я запитав: «Чому ти пішов? Чому ти не з нами? Яка причина, що ти залишив місію?». Він відповів: «Віруючий повинен придбати ще одного віруючого, чи не так?». Я відповів: «Так!». — «Церква повинна створити нову церкву. Так?». — «Амінь!», — відповів я йому. Тоді він сказав: «А що місія?». І він мене спитав. Місія повинна організувати нову місію. Сергій сказав: «Я пішов з місії», щоб організувати нову місію. Я обняв його. Слава Господу! Від нас організувалось багато місій. І це не конкуренція. Це праця, якої багато і яка ще не закінчена.

Наприкінці кожного року я запитую: чи приніс я особисто плід? Без сумніву, диявол заважає нам досягти в цьому успіху. Ісус говорив про дерево, котре не принесло плодів. І що — через три роки поставили його в церкві, як прикрасу? Ні! Зрубали і кинули в піч.

Ми бачимо, що відбувається нині в безбожному суспільстві. Люди роблять аборт, вбивають невинних немовлят. Це жахливо! За чим стоїть не хто інший, як диявол, який хоче, щоб діти не народжувались. Ми повинні уважно спостерігати за тим, що ворог чинить сьогодні у світі, щоб це не прийшло і до церкви.

Багато християн «зі стажем» винні в «духовних абортах». Своїми правилами, законами замість того, щоб народжувати нове життя, вони вбивають духовних немовлят. У результаті таких «духовних абортів» багато церков стали просто безплідними. Це як жінки, які після кількох абортів не здатні мати більше дітей. Колишні вони мали можливість народжувати, але втратили її, зробивши аборт.

Мова йде про важливі духовні речі. Ісус говорить: «Знайте ж це, що коли б знав господар, о котрій сторожі прийде злодій, то він пильнував би...» (Мт. 24:43). А ми з вами знаємо, що злодій приходить вночі, коли темно, він приходить таємно через різні щілини і підкопи, тихо й непомітно, тому нам треба пильнувати.

І ще — ми повинні бути зачиненими від світу, але відкритими для людей. Церкві потрібні відчинені двері, на котрих великими буквами буде написано: «Ласкаво просимо!», щоб будь-який грішник чи безбожник вільно міг прийти до Христа і народитися для нового життя. Прийдіть до Нього, всі страждені і обтяжені, і Він заспокоїть вас.

Вальдемар Сардачук.
Пастор.

БАГАЧ І ЛАЗАР

«Один чоловік був багатий, і зодягався в порфіру й вісон, і щоденно розкішно бенкетував. Був і вбогий один, на ім'я йому Лазар, що лежав у воріт його, струпами вкритий, і бажав годуватися кришками, що з столу багатого падали; пси ж приходили й рани лизали йому... Та ось сталося, що вбогий умер, — і на Авраамове лоно віднесли його Ангели. Умер же й багатий, — і його поховали. І, терплячи муки в аду, звів він очі свої та й побачив здала Авраама та Лазаря на лоні його. І він закричав та сказав: «Змилюйся, отче Аврааме, надо мною і пошли мені Лазаря, — нехай умочить у воду кінець свого пальця і мого язика прохолодить, бо я мучуся в полум'ї цім!...» Авраам же промовив: «Згадай, сину, що ти вже прийняв за життя свого добре своє, а Лазар так само — лихе; тепер він тут тішиться, а ти мучишся. А крім того всього, поміж нами та вами велика безодня поставлена, так що ті, що хочуть, переходити не можуть ізвідси до вас ані не переходять ізвідти до нас». А він відказав: «Отож, отче, благаю тебе, щоб його ти послав у дім батька мого, бо п'ятьох братів маю, — хай він їм засвідчить, щоб і вони не прийшли на це місце страждання». Авраам же сказав: «Вони мають Мойсея й пророків, — нехай слухають їх!». А він відказав: «Ні ж бо, отче Аврааме, — але коли прийде хто з мертвих до них, то покаються». Йому ж він відказав: «Як Мойсея й пророків не слухають, то коли хто й із мертвих воскресне — не йнятимуть віри!» (Лк. 16:19-31).

І справді, у багача були Мойсей і пророки, як і в сучасних християн Біблія, служіння і свої проповідники. Лише що багач, хоч і мав заповіді Божі, не дотримувався їх, тому й потрапив до пекла — місця страждань. І якщо регулярні відвідування церкви, причетність до Закону Мойсеевого не допомогли біблійному багачу, то, виходить, не допоможуть і сучасним християнам. Багач — це релігійний представник чинної номенклатури, що уособлює всю бездуховну паству. Вона в наші дні так само бенкетує, прямує від одного запаморочливого проекту до іншого. Ось незабаром Різдво, і вона знову явить себе світові у своїй сліпучій красі, за якою — пустота.

А хто ж насправді цей вбогий Лазар? Що, по суті своїй, має на увазі Біблія, оперуючи цим терміном? «Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне» (Мт. 5:3). Бідний Лазар в біблійному розумінні символізує всіх вбогих духом, які завдяки своїй внутрішній убогості можуть збагатитися Царством Небесним.

Виявляється, люди можуть ходити до церкви, поклонятися Богу і разом з тим висміювати тих, що на Бога покладають всі свої сподівання: «Раду вбогого ганьбите ви, та Господь охорона йому» (Пс. 14:6).

У церкві багаті висміюють вбогих Лазарів. Адже сподівання на людину, вислугування, надія на ієрархічну систему лідерів, будівництво не на скелі вігідніші, відчутніші для самоутвердження.

Один пастор колись сказав: «Слухай мене і житимеш так, як я». Такими твердженнями служители відводять послідовників Христа від істини, сфокусовують їх на своєму власному авторитеті, налагодженні системних цінностей і покорі.

Взагалі, Богові все одно, багатий ти чи бідний. Для Бога важливо, чи є в тебе внутрішня, духовна вбогість,

спрага за Богом. Гроші як такі ніколи не можуть бути перешкодою для Царства Божого. Це ми явно бачимо на прикладі митника Закхея, який хоч і був багатий, однак досить успішно зміг пройти крізь голчине вушко — після спілкування з Богом він роздав свій маєток усім скривдженим.

Коли до Ісуса підійшов багатий юнак із запитанням, як одержати життя вічне, «Ісус каже йому: «Коли хочеш бути досконалим — піди, продай добра свої та й убогим роздай, — і матимеш скарб ти на небі. Потому приходи та й іди слід за Мною» (Мт. 19:21).

В іншому тексті читаємо: «Продавайте достатки свої та милостиню подавайте. Робіть калитки собі нестариючі — невизначений скарб той у небі, куди не закрадається злодій і міль де не точить» (Лк. 12:33).

Для користі справи ніби й варто продати своє майно. Тільки чи буде від цього доброго діла користь? Апостол Павло стверджує інше: «І коли я роздам усі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любови не маю, — то пожитку не матиму жодного!» (1 Кор. 13:3).

То що ж тоді мав на увазі Ісус, кажучи про продаж свого маєтку? Господь говорить: «Убогим роздай». Хто ці убогі? Це Лазар, як ми з'ясували вище, що лежав біля воріт багача і бажав «годуватися кришками, що з столу багатого падали», але якому нічого від релігійного Ротшильда, очевидно, так і не перепало. Багач вважав негідним для себе підтримувати вбогого Лазаря, роздаючи свій маєток. Пишне бенкетування для нього було значно важливішим.

Тепер на прикладі Павла дізнаємося, на кого, у першу чергу, не варто скупитися. «І коли я роздам всі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любови не маю, — то пожитку не матиму жодного» (1 Кор. 13:3). «Ось утретє готовий прийти я до вас, і не буду для вас тягарем, — не шукаю бо вашого я, тільки вас. Не діти повинні збирати маєток батькам, але дітям батьки. Я ж з охотою витрачуся й себе витрачу за душі ваші, хоч що більше люблю вас, то менше я улюблений» (2 Кор. 12:14-15).

Витрачати свій час, гроші, ресурси, майно треба на убогих Лазарів, проповідуючи Євангеліє скрізь і всюди, де тільки можливо, усіма доступними засобами — через газети, радіо, телебачення, Інтернет. Результатом духовної і матеріальної допомоги вбогим духом буде їх воскресіння в Царстві Божому, що можна побачити на прикладі воскресіння іншого Лазаря: «І, промовивши це, Він скричав гучним голосом: «Лазарю, — вийди сюди!». І вийшов померлий, по руках і ногах обв'язаний пасами, а обличчя у нього було перев'язане хусткою... Ісус каже до них: «Розв'яжіть його та й пустіть, щоб ходив» (Ів. 11:43-44).

ДОЛЯ НАРОДУ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД НАС

Кожен народ має свою долю від Бога. Але якщо народ до Бога не звертається, намагаючись без Нього побудувати своє життя, він стрімко наближається до свого розпорошення, а іноді й загибелі і винищення. Така доля може спіткати і окремі міста, і окремих людей.

«Така звістка прийшла до Еремії від Господа: «Оце слово, що було до Еремії від Господа, говорячи: Устань, і зійди до дому гончара і там почуєш слова Мої. І зійшов я до дому гончара, аж ось він робить працю на кружалі. І в руках гончара попсулась посудина, яку він із глини робив. І він знову зробив з неї іншу посудину, як сподобалося гончареві зробити. І було мені слово Господнє, говорячи: Чи не міг би зробити й Я вам, як гончар цей, о доме Ізраїлів, каже Господь. Ось як глина в руці гончара, так в руці Моїй, доме Ізраїлю, й ви! Я часом кажу про народ та про царство, щоб вирвати його, і щоб розбити та вигубити, та коли цей народ, що про нього казав Я, повернеться від свого зла, то пожалую Я щодо того зла, яке думав чинити йому. А часом кажу про народ та про царство, щоб його збудувати та щоб посадити, та як він зробить зло в Моїх очах, щоб не слухатися Мого голосу, то пожалую щодо того добра, про яке говорив, що вчиню Я його» (Єр. 18:1-10).

Ніневія покалася від однієї проповіді пророка Йони, причому без жодного чуда. І доля цього міста змінилася. Содом і Гоморра не прийняли Божих посланців, мало того, вони хотіли познущатися над ними. І Содом і Гоморра були спалені вогнем. Вони не відвернулися від злих діянь своїх.

Помпея була спалена вогнем. І приклади можна наводити і наводити. Сьогодні також звучить голос Божого попередження, звернений до міст і країн, чий злі вчинки досягли небес через розріст беззаконня.

«А тепер скажи до юдея й до мешканців Єрусалиму, говорячи: Так говорить Господь: Ось готую лихе проти вас і задумую задум на вас, верніться ж ви кожен з дороги своєї лихоті і поліпшіть дороги свої й свої вчинки! Та вони відказали: Пропало! Бо ми будемо ходити за своїми думками, і кожен робитиме згідно з упертістю серця свого» (Єр. 18:11-12).

Україна ще має шанс увійти в історію як народ зі своєю особливою долею — долею, яку для неї приготував Бог. Якщо тільки лідери Церкви і держави впокораються перед Богом.

Завжди звучить це слово «якщо». Майже всі Божі благословення і пророчтва умовні. Ніневія покалася — і змінилася її доля, правда, перед Богом впокорилося лише одне покоління. Єгипет прийняв волю Бога у дні Йосипа — і змінилася його доля.

Так, наступні покоління не були вірними, але перед Творцем ми звітуємо сьогодні. Боже «завтра» забезпечене нашим послухом Його голосу «сьогодні»...

ВІДНОСИНИ В ХРИСТИЯНСЬКІЙ СІМ'І КРІЗЬ ПРИЗМУ БОЖОГО СЛОВА

Не секрет, що у віруючих сім'ях накопичується чимало проблем. Причому спостерігається тенденція, що жінки кидають своїх чоловіків. І що порадиш в таких ситуаціях?

Факт, що проблеми є. Питання в тому, звідки вони беруться. Бо всяка проблема має свій корінь і свою причину. І те, що колись було винятком, рідкістю, накриває нас сьогодні, мов чорна хмара. Проблеми виникають не лише між чоловіком і жінкою, а й між батьками і дітьми. Так не повинно бути.

Молодь у Львові провела анонімне опитування щодо ставлення до батьків. І більше 90 відсотків християнської молоді сказали, що вдома їхні батьки поведуться не так, як мали б поводитися віруючі люди.

Що сталося? Чому такий моральний занепад у Божому народі? Чому такий малий відсоток сімей, у яких гарні стосунки? А стосунки між чоловіком і жінкою відбиваються на дітях. Нам є над чим працювати.

Звичайно, такі серйозні недуги поверхнево не полікуєш. Потрібно заглянути в корінь проблеми. Бо такого серед віруючих не повинно бути. І це спонукає нас серйозно заглянути в Боже Слово. Серйозно ставитися до нього. Тільки шхилення нашого духа перед Божим Словом спрямує відносини в наших сім'ях у правильне і благословенне русло.

Слово Боже є найкращим порадищем, найкращою інструкцією для нашого життя у всіх його сферах. Це воістину світло для нас. Якщо ми будемо ігнорувати Слово правди, нам ніщо не допоможе. Ні книги, яких сьогодні безліч, ні семінари, ніякі секрети і формули успішного сімейного життя. Єдиний вихід з проблем, які виникають у сім'ях, – це довіритися Богу і Його Слову.

Власне, уся трагедія людства полягає в тому, що воно нехтує святими Божими заповідями. Згадаймо першу сім'ю – Адама і Єву. З чого почалася проблема? З ігнорування Божого Слова. Як чудово жилося нашим прабатькам. Ніяких проблем ні з житлом, ні з теплом, ні з їжею, ні з оджею... На жаль, їхнє щастя розбилося. Вони порушили Божі межі. Переступили через Богом встановлені кордони.

Ми живемо в час, коли в суспільстві розмиті всякі межі, коли пропагується вседозволеність. А Церква, як нагадував апостол Павло, – це стовп і підвалина істини. І ніякого компромісу не може бути. Хтось мудрий сказав, що річка красива тоді, коли вона в берегах. А коли вона розливається, то стає небезпечною.

Сьогодні посилюється тенденція до розмиття Божих меж. А за цим стоять трагедії, горе, біль, розлучення, крах сімейного корабля і навіть смерть.

Божі межі – це Богом встановлені правила. Нехтуючи ними, ми наражаємося на велику небезпеку. На жаль, люди чомусь більше притримуються правил земних, ніж правил духовних. Мало хто наважується ігнорувати обмеження швидкості на трасі – за це передбачено штраф. А візьміть податкову систему, дозвілну

Михайло Паночко
Старший єпископ
ЦХВСУ

Наше завдання як чоловіка, як глави сім'ї, – найперше розуміти свою роль. Тому юнаків у наших церквах треба настановляти, готувати до подружнього життя, до того, що означає опинитися в статусі голови. Бо багато сучасних сімей обезголовлені. Безголовий голова – от у чім проблема.

Біблія говорить, що голова жінці – чоловік, голова чоловіку – Христос. Якщо ми серйозно поставимося до цих речей, до архіважливих цінностей, захованих у Божому Слові, у нашому серці, характері, поведінці і відносинах настануть добрі переміни, добрі метаморфози. Боже Слово має велику духовну енергію,

систему на будівництво, закони ведення бізнесу – у будь-якій сфері існують межі. А як із межами в духовній сфері?

Духовна сфера, на моє глибоке переконання, – найважливіша сутність людського буття. Коли тут порядок, це передається на інші сфери життя. У праведника і худоба спокійна. У духовній сфері чітко діють закони, причому діють точніше, ніж закони земні.

Слово Боже чітко прокладає межі у сімейній сфері. Не шукаймо унікальних порад і рецептів поза межами Божого Слова. У Біблії міститься вичерпна інформація про взаємовідносини чоловіків і жінок. «Дружини, коріться своїм чоловікам, як Господеві...» (Еф. 5:22); «Чоловік, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе...» (Еф. 5:25). Апостол Павло дублює ці настанови в Посланні до колоссян 3:18-19.

Між Словом і практикою життя розходжень не повинно бути. Звичайно, не все вдається зразу досягти. Але коли ми будемо постійно нагинати себе, коли будемо нагадувати собі і людям навколо нас, що іншого шляху, як покоритися авторитету Святого Письма, немає, ми зможемо цього досягти.

Проблема єврейського народу, цих дітей Авраама, які мали чудові Божі обітниці і були в заповіді з Богом, полягала в тому, що вони зневажали Його Слово. І донині вони через це страждають, не розуміючи причини своїх страждань. Не розуміють, бо не хочуть розуміти. Корінь їх проблем не в антисемітизмі, як вони думають. Вони нині дуже тремтять, бо весь світ повстає проти них. І не розуміють, що причина – у відкиненні Божого Слова.

Тому ми маємо якнайближче триматися Слова, не відступаючи від нього ні на крок. На суді Божому людей судити будуть згідно з написаним Словом. Ми вже наперед знаємо, за що нас будуть судити. На суді не буде речей, які для нас були б відкриттям.

Найбільше проблем у сім'ї, між подружжям, батьками і дітьми, у церкві виникає у сфері відносин. Сім'я – це клітинка суспільства, яка складається з чоловіка і жінки. Ми розуміємо, що настанови Нового Заповіту дані для віруючих людей. Не може людина, не народжена згори, не спасенна, не прощена, не омита кров'ю Ісуса, зрозуміти, що означає любити дружину, як Христос полюбив Церкву. Для невіруючого це рівняння з багатьма невідомими. А ми, віруючі чоловіки, маємо це розуміти. І практикувати.

Роль чоловіка

Відносини в сім'ї насамперед залежать від голови сім'ї. Здоровий голова – буде здорова вся сім'я. І навпаки, не можуть ноги бути здорові, коли голова хвора. А якщо ноги й здорові, та хвора голова з ними таке зробить...

здатну допомогти главі сім'ї – чоловіку зайняти правильну позицію. І тоді легко жити, легко любити, легко прощати і терпіти. І хочеться молитися і жити по правді.

У 111-му псалмі дана характеристика чоловіка, на якого всім нам варто рівнятися, звряючи його характеристику зі своєю. «Блажен муж, що боїться Господа, що заповіді Його любить! Буде сильним насіння його на землі, буде поблагословлений рід безневинний!». І написано, що він «ласкавий, і милостивий, і праведний! Добрий муж милостивий та позичає, удержує справи свої справедливою». Тобто голова сім'ї – чоловік має покоритися авторитету Слова і стати під владу Ісуса Христа.

Якщо чоловік не став під владу Ісуса, жінка дуже скоро це відчує, і їй захочеться перебрати владу на себе. Якщо в сім'ї складається так, що голова не має голови, його функції для рятунку сім'ї як виняток дозволено перейняти жінці. Біблійний приклад такої логіки – сім'я Навала і Авігаїл. Мудрість Авігаїл полягала в тому, що вона не принижувала чоловіка, не звинувачувала його, а бачачи загрозу, стала в проломі за свою сім'ю.

Борони, Боже, щоб у нас появлялися Навали, але все може бути. Тоді, згідно з Писанням, жінка має захистити свою сім'ю. Вона не стає при цьому священиком чи главою сім'ї. Просто в критичній ситуації вона рятує сім'ю.

Згадаймо Дебору. Чоловіки тряслися від страху, і вона тимчасово перебрала на себе функцію лідера, але згодом скромно її передала.

Важлива річ – не дивитися, як живуть усі. Усі сваряться – то й ми не виняток. Я вірю, що у віруючих сім'ях напруги і ворожих відносин не повинно бути. Віруючий чоловік повинен стояти під владою Христа (1 Кор. 11:3). Було б багато проблем у наших сім'ях, якби не Божа милість і не благодать Божа.

Що це означає – стояти під владою Христа. По-перше, особисто вірувати в Ісуса; жити по Слову, щоб бути взірцем для дітей; мати правильне молитовне життя. Якщо глава сім'ї не підживлює в молитві свого духовного чоловіка, він неминуче почне збочувати, його кудись потягне. Написано, що хто з'єднується з Господом, стає з Ним одним духом. А з'єднуватися треба в молитві.

Я не знаю, як можна в молитві стояти перед Богом, образивши дружину, наговоривши їй грубих слів. Та й не тільки дружину...

Стояти під владою Христа – означає і усвідомлювати свою відповідальність за сім'ю. Одружитися, щоб мати можливість задовольняти свої потреби, – це низько і примітивно, це тваринний рівень. Такого в нас не може бути. Чоловік відповідальний за сім'ю.

Наступне – чоловік повинен берегти,

навчати свій дім і розумно управляти ним. І нарешті треба пам'ятати слова Господа з Книги пророка Малахії: «Я ненавиджу розвід!». За розлучення не може бути й мови.

На жаль, наші чоловіки не завжди розуміють це. Квіти дружині вони несуть лише на її похорон. І то заради людей. Слова доброго не скажуть. Це фарисейство і лицемірство. Відсутність відносин тепла, доброти і любові породжує атмосферу непорозуміння і стає причиною розлучень. Чоловік має пильнувати про те, щоб виконувати свої функції і не боятися брати відповідальність за сім'ю на себе.

Роль дружини

Роль дружини в сім'ї дуже важлива. Вона – помічниця, яка з доброї волі стала під владу чоловіка. Вона має стояти під його владою, хай навіть вона мудріша за нього в десять разів. Мудра жінка ніколи не буде принижувати свого чоловіка. У неї архіважлива роль – роль матері. Материнство – це свята, сакральна, дуже відповідальна місія. Переживати біль, турбуватися за здоров'я дітей, їх правильний ріст, їхню долю – це властиве лише материнському серцю. Яким би добрим не був чоловік, він не розуміє дітей так, як розуміє їх мама.

Роль дружини – впливати на дітей, виховувати їх. Відповідальність за виховання дітей лежить на татові і мамі. Не на школі і не на церкві. Церква може лише впливати, розвивати посіяне зерно.

Наступна роль жінки – берегти своє сімейне гніздо. У Проповістях про це написано дуже конкретно.

Дружина повинна черпати мудрість із Святого Писання. Глибока духовна мудрість приходить лише з цього джерела. У разі виникнення проблеми завдання дружини – стати в проломі за сім'ю.

Якщо в сім'ї виникають проблеми, не треба звинувачувати когось одного. Коли молоді люди одружуються, це значить, що побираються двоє егоїстів. Вони повинні позбутися цього духа егоїзму і перелаштуватися на інший діапазон стосунків. Уже не «я так хочу», а «ми так хочемо», не «я так вирішив», а «ми так вирішили». Допомогти досягти такого рівня можуть, власне, правильні стосунки з Господом.

Авігаїл мала такі стосунки, і коли виникла серйозна загроза, вона, наче та квочка, накрила собою всю свою сім'ю. І Давид благословив її і її розум. Сильні духом люди завжди беруть на себе удар. Слабаки кажуть: то не я. Духовна слабкість проявляється в тому, що ми шукаємо винних. Отже, дружина повинна стати в проломі за сім'ю, коли це необхідно. І Бог винагородить її.

Дуже добре, коли жінка – молитовниця, коли ця складова її життя не занедбана.

Наступне: Біблія говорить, що дружина має бути чистою і господарною. «Мудра жінка будуватиме свій дім, а нерозумна рукою своєю руйнує його», – гласить Святе Писання.

Сучасні загрози для сім'ї

Найперша загроза – грубість або жорстокість чоловіка. Брати, ніколи не будьмо грубими. Грубий чоловік не здатний по-сісти правильне становище щодо Бога і Церкви. Христос ніколи не був грубим. Навпаки, Він був ласкавим, добрим, милосердним. І люди це відчували.

А сьогодні, буває, одружиться чоловік – і думає, що він командир, такий собі «голова колгоспу», а вона для нього – рабіння. Це недобра, неправильна позиція. Жінка терпить рік, два, три, а потім терпець уривається.

В Америці сьогодні почастішали випадки, коли в слов'янських сім'ях жінки кидають чоловіків. Причина в тому, що наші чоловіки не звикли говорити дружинам гарні слова, сприймаючи всі позитивні

риси дружини як належне. Кмітливі американці цим користуються, улесливими словами зваблюючи наших жінок. І це урок для всіх нас, шановні брати.

Друга загроза – недбалість або лінивість з боку чоловіка. Загорожа падає, на подвір'ї можна ноги зламати, замки поламати, з крана тече, жінка ганчірки підкладає.

Я переконаний, що чоловік повинен вміти вдома зробити все. У тому числі і помити посуд – на це не треба вищої освіти. Якщо він її любить, він буде їй допомагати.

Третя загроза – скупість і жадібність. Принесе гривню – і аж трясеться, дружині так дає гроші, що аж рве Мазепі голову. Дружина просить на колготки, а він казує, аби дороги не купувала.

Грошолобство розвалює сім'ю. Біймося цього. Гроші потрібні, але любити їх не треба. І не гроші повинні керувати нами, а ми – ними. Чоловік, який любить свою жінку, ніколи не буде скупим.

Четверта загроза – це зрадництво, підступний підводний камінь, об який розбився не один сімейний корабель. Написано, що блудників і перелюбників судитиме Господь. Коли люди таємно грішать, це одразу відбивається на сім'ї, на церкві. Бо це не приховаєш. В сім'ю приходять чужий дух, і це відчутно. Починаються сварки, виникає напруга. Ти не так сіла, не так встала, не така фігура, не так причесалася.

І соромно казати, що таким страждають нині навіть пастори, особливо харизматичних церков.

П'ята загроза – захоплення алкоголем, азартними іграми, залежностями різного роду. Усе це може призвести до розвалу сім'ї. Як віруючі люди, які пізнали Господа, спробували, Який Він добрий, ми маємо бути взірцем для всього світу, і наші сім'ї мають бути взірцями.

Ми маємо докласти старань, аби наші стосунки вдома були добрими, правильними, бо само собою це не прийде, над собою треба працювати. І треба дивитися на себе без окулярів – не має значення, рожевих чи чорних. Не впадати в крайнощі. Треба вміти бачити себе таким, який ти насправді, вміти давати собі правильну оцінку. Тільки тоді ми зможемо працювати над собою, над своїм характером. А коли в сім'ї виникає конфлікт, удар на себе повинен взяти чоловік – як голова сім'ї.

Згадаймо, який смертельний удар на Себе взяв Ісус Христос. Взяв, щоб Церква була свята і непорочна. Щоб її освятити – бо Він взяв її далеко не святою і не чистою. І нею Він буде хвалитися перед Небесним Отцем. Йі буде дане право одягнутися в вісон чистий і світлий, а цей вісон – праведність святих.

Тому живімо гарно і красиво. Покажимо приклад членам наших церков. «Будьмо для стада за взір». У всьому – у поведінці, в одязі, у ставленні до людей. Не будьмо грубими, жорстокими, грошолобними не заглядаймо туди, куди нам не треба.

Усвідомлюючи, у якій складній ситуації ми нині живемо, мусимо розуміти нашу молодість. Вони переживають сьогодні набагато більше спокус, ніж ми 30-40 років тому. Свобода, достатки, технології можуть завести в таку гушавину, що нам треба працювати з молоддю, захистити її, показати межі. Ці межі не з колючого дроту, не з електричного струму. Їх можна легко перейти, але наслідки цього доведеться жати ціле життя.

Правильна віра дає правильний формат життя. На нас дивляться, за нами спостерігають. Тому бажано всім завжди мати радість і задоволення від сімейного життя. І раджу вам, дорогі брати, дарувати дружині квіти не раз на рік – на 8 березня. Не забувати про добре слово. Бо ми якісь скупердяї. Слова доброго не витягнеш з нас. А добре слово порою працює краще, ніж подарунок. Тому говори своїй дружині, що вона найгарніша, найдобріша, що іншої такої нема на цілм світі.

І тоді всі дочекаємося своїх вінців. І наше братство зросте і примножиться – хоч би до мільйона.

Хочемо бути щасливі – стіймо під владою Слова, і ми ніколи не будемо посоромлені. Хай на нас не впливає світ, ціль якого – зруйнувати Церкву і сім'ю. Протиставимо світській мерзоті, щоб гріх не знесилив Церкву. Бо інакше вона буде не впливова, малоефективна і нерадісна.

«ОСЬ Я — ПОШЛИ ТИ МЕНЕ!»

«Року смерті царя Озії бачив я Господа, що сидів на високому та піднесеному престолі, а кінці одежі його переповнювали храм. Серафими стояли зверху його, по шість крил у кожного: двома закривав обличчя своє, і двома закривав ноги свої, а двома літав. І кликав один до одного й говорив: «Свят, свят, свят Господь Саваот, уся земля повна слави його!». І захиталися чоли порогів від голосу того, хто кликав, а храм переповнився димом! Тоді я сказав: «Горе мені, бо я занапащений! Бо я чоловік нечистоустий і сиджу посеред народу нечистоустого, а очі мої бачили Царя, Господа Саваота!». І прилетів до мене один з серафимів, а в руці його вугіль розпалений, якого він узняв щипцями з-над жертівника. І він доторкнувся до уст моїх та й сказав: «Ось доторкнулося це твоїх уст, і відійшло беззаконня твоє, і гріх твій окуплений». І почув я голос Господа, що говорив: «Кого Я пошлю, і хто піде для Нас?». А я відказав: «Ось я — пошли Ти мене!» (Іс. 6:1-8).

Побачивши це видіння, Ісаїя глянув на себе і почав кричати: «Горе мені, бо я занапащений! Бо я чоловік нечистоустий і сиджу посеред народу нечистоустого». Тобто, побачивши Господа, Ісаїя усвідомив, що він грішний, як і всі інші. У своєму відчаї він кричав: «Горе мені, бо я занапащений!..» І тоді один із серафимів взяв вугіль з жертівника і доторкнувся ним до уст Ісаї, сказавши: «Ось доторкнулося це твоїх уст, і відійшло беззаконня твоє, і гріх твій окуплений».

Пророк був праведним чоловіком, служив Богові, викривав гріх. Але наша праведність в Господніх очах — як заплямований одяг. Коли Ісаїя побачив Божу славу, світло і могутність, він по-іншому

подивився на свої досягнення. Чим більше Божої слави і роботи Духа Святого в церкві, тим величнішим стає Господь і тим більше принижуюсь ми! Видіння слави Божої було застереженням для Ісаї. Щоб він, будучи великим пророком, не став подібним до загорділого Озії.

Незважаючи на гріхи у світі, спокуси, що приходять до церкви, пам'ятаймо: Бог сидить на Своему престолі, і краї риз його наповнюють храм, тобто церкву. Церкву Свою Господь ніколи не залишає, тому що Він створив її. Ворота пекла не здолають її. Усі люди на землі — грішники, але, попри це, земля сповнена Божою славою. Завдяки славі Божій ще багато людей прийдуть до церкви!

Біблія говорить, що дуже розпусні міста не загинули б, якби там знайшлося хоча б десять праведників. Там, де є праведники Божі, є його присутність.

Ми не завжди можемо явно бачити Божу славу, адже здебільшого вона діє скромно, не заявляє про себе. Тому ми живемо вірою, а не видінням. Брати й сестри, не втрачаймо віру! Господь у Своїй Церкві! Слава Божа там, де ви молитесь! Головне — залишатися вірними Господу, смиренними перед Ним, не загордітися, бачачи успіх у своєму житті. Необхідно зберегти в серці покірність і вміти сказати: «Господи, це все Ти звершив». А ще — залишатися вірними покликанию і працювати на тому місці, куди Господь поставив нас. Благословення ми отримуємо там, куди покликав нас Господь.

«І почув я голос Господа, що говорив: «Кого Я пошлю, і хто піде для Нас?». Цікаво, що Ісаїя вже немало попрацював і багато зробив для Господа. Чому Господь задає таке запитання? Тому, що Ісаїя досягнув певного рівня, а щоб рухатись далі, треба піднятися на сходинку вище. Господь вказує пророку на його слабкості — уста.

Бог звертається до доброї волі людини

Коли Ісаїя покався, Бог очистив його, і знову зазвучав заклик: «Кого Я пошлю?». Навіщо знову запитувати, коли Він може звестися? Але Господь звертається до доброї волі людини. У церкві, на жаль, багато людей, котрі, почувши заклик до

праці від служителів, кажуть: «Коли Господь прийде і особисто мені скаже, тоді я піду!» або: «Коли ангел явиться мені і скаже, я, можливо, й піду!».

Господь очистив тебе, показав потребу в праці, Він очікує, що ти відзвешся на його заклик і скажеш: «Ось я — пошли Ти мене!». Не обов'язково починати з великого служіння, хоч маленьких служінь не буває. Згадайте, як Господь оцінив дві лепти вдови, сказавши, що вона поклала більше за всіх. В очах Господа бабуся, котра з великим трудом йде на вранішню молитву чи на богослужіння, приносить велику жертву. Молодий чоловік, котрий стримує свої похоті і йде до церкви, приносить велику жертву! Бог благословляє цього чоловіка. Коли в церкві звучить заклик через Божих служителів: «Кого послати, хто піде?», — відізв'ється, і це стане вашим благословенням.

Бог сказав до Ісаї: «Іди і скажеш народові цьому: Ви будете чути постійно, та не зрозумієте, і будете бачити завжди, але не пізнаєте. Учини затужавим серце народу цього, і тяжкими зроби його уші, а очі йому позаклеюй, щоб не бачив очима своїми й вухами своїми не чув, і щоб не зрозумів своїм серцем, і не навернувся, і не був уздоровлений він» (Іс. 6:9-10).

Дивно: Бог посилав пророка, а люди не будуть слухати. Однак далі Бог дає Ісаї обітницю про Ісуса Христа. Бог говорить, що Він Сам прийде, щоб змінювати серця людей.

Дуже часто віруючі розчаровуються, бо не отримують те, чого очікують, їм здається, що нема плоду, що церква не зростає так, як хотілось би, що вони жертвують, а молитовний дім не будується так швидко, як хочеться. Ніби щось і робимо, а не бачимо успіху, і деякі зупиняються. Але Бог сказав Ісаї, що люди не будуть

чути його і не будуть бачити плоду, але настане час, коли Сам Бог прийде і все зробить.

Стійте у вірі — і буде плід

Часом ми не знаємо, коли принесемо плід наше служіння, коли прийдуть до Бога люди, за яких ми молимося. Іноді ми стикаємося з негативною реакцією на наше служіння. Але стійте у вірі — і буде плід. Бог не зволікає — у Господа один день, як тисяча років, і тисяча років, як один день.

Недавно я був на Уралі і виявив, що там багато віруючих. І прийшов до висновку: Урал — це місце, де до неба підносились молитви віруючих, ув'язнених в тюрмах і на поселеннях.

Що бачили ці брати і сестри? Їх служіння вмирає, вони відірвані від сім'ї, все життя перекреслене, ніякої перспективи. Але сьогодні настали великі жнива плодів їх життя і служіння. Вони молились за цей край. Сьогодні там велике благословення.

Дорогий брате, дорога сестро, твоя жертва не буде марною, твоє служіння не минеться. Господь благословить і відповідь. Ти побачиш плід — якщо не на цій землі, то у вічності, і будеш радіти. Господь живе і царює! І якими б не були диявольські підступи, Бог сидить на престолі, і краї його риз наповнюють храм. Господь покриває Своєю славою землю, інакше прокляття давно зруйнувало б її. За милістю Божою люди живуть і благоденствують. За його благодаттю, через ваші молитви і служіння люди будуть приходити до церкви, і вона буде зростати. Благословень вам у Новому році!

Сергій Линник.
Пастор.

На перший погляд, історія Валаама, записана в Книзі Чисел (4 М. 22-25), не стосується сучасних християн. Однак автори Нового Заповіту зсилаються на Валаама в трьох різних віршах — і завжди з ноткою застереження. А значить, його історія містить важливі уроки для нас.

Валаам — дивна й інтригуюча особистість, комбінація надприродних духовних дарів і розбещеного характеру. На жаль, ми бачимо все більше служінь в сучасній церкві з подібним поєднанням духовних дарів і нестерпного характеру.

Історія Валаама розпочинається з ізраїльтян, що розташувалися табором на кордоні Ханаану. Їх присутність злякала Балака, царя моавського, чия територія межувала з табором ізраїльтян. Очевидно, він дивився на ізраїльтян як на загрозу своєму царству, хоч вони нічого не робили, щоб викликати в нього страх.

Відчуваючи, що він не здатний протистояти Ізраїлю в битві, Балак вирішив використати духовну зброю проти них. Він послав деяких своїх князів з дарунками до Валаама, щоб той прийшов і прокляв Ізраїль. Як провидець (ворожбит чи знахар), Валаам мав певну репутацію: кого він поблагословить, той буде благословенний, а кого прокляне — стане проклятий.

Валаам прийшов з Месопотамії. Він не був ізраїльтянином. І однак він мав безпосереднє, особисте пізнання єдиного істинного Бога. Коли Балак попросив його проклясти Ізраїль, Валаам відповів: «... Я не зможу переступити наказу Господа, Бога мого» (4 М. 22:18). Коли послани прибули, Бог сказав Валааму не йти і не проклинати Ізраїль (4 М. 22:12). Балак у відповідь знову послав вельмож, більших і поважніших — з обіцянкою ще більшої винагороди. Цього разу Господь дав Валааму дозвіл, але з однією умовою: «Якщо ці люди прийшли покликати тебе...» (4 М. 22:20).

Однак не написано, що люди знову прийшли кликати Валаама. Та все ж він пішов і своїм непослухом накликав на себе гнів Господа, Котрий перешкодив йому в дорозі і ледь не вбив його. У підсумку, однак, Господь дозволив йому йти, але знову поставив умову: «Іди з цими людьми, і те слово, що скажу тобі, — його тільки будеш говорити» (4 М. 22:35).

Балак привітав Валаама і найретельнішим чином приготував усе, щоб він прокляв Ізраїль. Але щоразу результат виявлявся цілком протилежним. Більше того, Валаам проголосив чотири пророцтва, котрі увійшли до числа найпотужніших об'явлень в Писанні про Боже незмінне бажання благословляти Ізраїль.

Коли Бог завадив його спробам проклясти Ізраїль, Валаам запропонував іншу стратегію проти ізраїльтян (див. 4 М. 31:16). Якщо моавські жінки зможуть звабити ізраїльтян в ідопоклонство і блуд, то зовсім

ПОМИЛКА ВАЛААМА

не обов'язково проклинати їх. Бог Сам їх осудить. Другий план Валаама вдавня, і 24 тисячі ізраїльтян загинули в результаті Божого суду (4 М. 25:1-9).

У всьому цьому Валаам виявив дивну суперечливість. Більш ніж один раз йому було прямо заборонено проклинати Ізраїль. Надприродним об'явленням він чотири рази підтвердив Божі незмінні наміри благословляти Ізраїль і судити його ворогів. Але він вперто продовжував співпрацювати з Балаком, ворогом Ізраїлю, в задумах знищити цей народ. І цілком очевидно, що він повинен був загинути від тих же судів, що й інші вороги, яких Ізраїль переміг (4 М. 31:8).

І тут ми задаємося запитанням: який мотив міг бути таким сильним, що змусив Валаама діяти всупереч Божому об'явленню і привів його в підсумку до загибелі. Двоє з авторів Нового Заповіту дали чітку і конкретну відповідь на це запитання.

Говорячи про лжевчителів у церкві, апостол Петро сказав: «Вони покинули просту дорогу та й заблудили, і пішли слідом за Валаамом Беоровим, що полюбив нагороду несправедливості» (2 Петр. 2:15).

Апостол Юда про лжевчителів говорить так: «Горе їм, бо пішли вони дорогою Каїновою і попали в обману Валаамової зарплати...» (Юд. 11).

Відповідь зрозуміла. Валаам був спокушений любов'ю до грошей. Через це він був готовий торгувати своїми чудесними духовними дарами. Можливо, йому сподобалася увага, яку він отримав від царя Балака і його вельмож. Любов до грошей тісно асоціюється з бажанням слави і влади. Усі ці ганебні пристрасті проростають на тому самому ґрунті — ґрунті гордості.

Уроки Валаама

З історії Валаама ми повинні взяти для себе три важливі уроки.

Перший урок. Всемогутній Господь вирішив зробити євреїв Своїм народом назавжди. І нема жодної сили у всесвіті, людської чи сатанинської, яка змогла б анулювати це рішення. Євреї багато разів були невірними Богові, і Він суворо судив їх за це, але їх невірність ніколи не зможе відмінити Божу вірність.

Важливо бачити, що ініціатива в цьому виходить від Бога, а не від людини. Євреї не вибирали Бога, це Бог вибрав євреїв.

Мій молодий друг, колишній мусульманин, надприродним чином навернувся до Христа. Після свого навернення Алі почав нарікати перед Богом на євреїв. І врешті-решт Бог відповів: «Алі, твоя проблема не в євреях. Вона в Мені. Я Той, Хто вибрав їх». Тепер цей молодий чоловік несе служіння, навіртаючи мусульман до Христа і навчаючи їх молитися за євреїв.

Одне з пророцтв Валаама відкриває вирішальний фактор в долі людей і народів. Звертаючись до Ізраїлю, він сказав: «Хто благословляє тебе — той благословенний, а хто проклинає тебе — той проклятий!» (4 М. 24:9). Деякі люди і народи визначають свою долю — інколи навіть не підозрюючи про це — своїм ставленням до євреїв. Ті, хто благословляє, — благословенні, а ті, хто проклинає — прокляті.

Другий урок. Одне з найсильніших і найуспішніших знарядь сатани проти нас — це любов до грошей. Це істина з ранніх днів християнства і до сьогодні. Служіння, що супроводжується потужними надприродними ознаками, особливо чудесами зцілення, майже завжди стає засобом зароблення грошей.

Гроші самі по собі не є злом. Бути багатим — не обов'язково гріх. По своїй природі гроші нейтральні. Вони можуть бути використані і на добро, і на зло. Але коли ми починаємо любити гроші, ми потрапляємо в сатанинську пастку.

Апостол Павло красномовно попереджає нас про це: «А ті, хто хоче багатіти, упадають у спокуси та в сітку, та в численні нерозумні й шкідливі пожадливості, що втручають людей на загибель і загибель. Бо корень усього лихого — то грошолобство, якому віддавшись, дехто відбилась від віри й поклала на себе великі страждання» (1 Тим. 6:9-10).

Раніше я не раз проповідував про Божий план процвітання віруючих, які присвятилися цілям його Царства. Однак нині я шкодую за кожним випадком, коли говорив про це, не врівноважуючи своє вчення попередженням апостола Павла. Віруючі, які вражені любов'ю до грошей, — це люди, що взяли гострий отруйний кинжал і встромили його у своє власне тіло. І це те, що вчинив Валаам.

Третій урок. Ми повинні усвідомити різницю між духовними дарами і духовним плодом. Дари — це здібності, а плід показує характер. Дар приходиться через одночасну коротку передачу, а плід — через повільний процес розвитку.

Прийняття духовного дару само по собі не змінює характер людини. Якщо людина була гордою, ненадійною чи неправдивою, вона буде гордою, ненадійною чи неправдивою, одержавши духовний дар. Одержання такого дару, однак, збільшує відповідальність людини, тому що дар збільшує вплив цієї людини на інших людей. Це також тягне за собою спокусу — судити про «успіх» в християнському житті більше за наявність духовних дарів, ніж за розвитком благочестивого характеру. Як не парадоксально це звучить, але чим більше духовних дарів отримує людина, тим більше уваги вона повинна приділяти вирощуванню духовного плоду. Коли ми перейдемо у вічність, ми залишимо свої дари позаду, а наш характер буде з нами завжди.

Валаам чітко бачив, який благословенний кінець очікує праведних, що видно з його молитви: «Хай душа моя вмере смертю праведних, і кінець мій хай буде такий, як його!» (4 М. 23:10).

Однак на свою молитву Валаам не одержав відповіді. Він загинув під час Божого суду над моавитянами, чий гроші налаштували його проти Бога.

Доля Валаама — наочна ілюстрація вчення Ісуса: «Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи!», увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі. Багато хто скажуть Мені того дня: «Господи, Господи, хіба ми не Ім'ям Твоїм пророкували, хіба не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім'ям Твоїм чуда великі творили?»». Ім оголошу Я тоді: «Я ніколи не знав вас... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!» (Мт. 7:21-23).

Просто кажучи, нема ніякої заміни послуху Богові. Тільки послух забезпечить нам місце на небесах.

Д. П.

ЛЮДСЬКА СЛАБКІСТЬ

Якось я запитав одну жінку, яка мала проблеми в молитовному житті, чи читала вона псалми. Я хотів пояснити їй, що ця книга вчить, як розмовляти з Богом. На моє здивування, жінка відповіла: «Читала, але більше читати не хочу. Давид не мужчина, а якийсь плакса — все кричить, нарікає і плаче. Хіба можна його поважати?».

Слабких у світі не люблять. Їх висміюють, їх уникають. Світ поважає сильних і впевнених в собі людей. В одному Інтернет-блогі написано: «Висловлювати свої емоції нині «не модно»... Ми постійно стримуємо себе...»

Показувати свою слабкість перед людьми не вигідно і непотрібно. Однак перед Богом ми можемо стояти у всій своїй слабкості і непривабливості. Як не дивно це звучить, але слабкість додає силу нашої молитви!

Сповідування слабкості міститься в наступних словах молитви Господньої: «Хліба нашого насущного дай нам на кожний день. І прости нам наші гріхи, бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому. І не введи нас у випробування, але визволи нас від лукавого!» (Лк. 11:3-4).

У цих проханнях ми зізнаємося в трьох «не могу»: ми не можемо прогнати себе, ми не можемо й дня прожити без гріха в цьому світі, ми не можемо захистити себе від лукавого (не введи нас у випробування, але визволи нас від лукавого).

Ми не можемо прогнати себе!

Говорити «хліба нашого насущного дай нам на кожний день» — не означає прибіднюватися, а означає говорити правду. «Хліб — всьому голова» — казали наші предки, і вони мали рацію. Буде їжа — до неї додадуться всі інші блага. Але щоб мати хліб, треба працювати, а щоб працювати, потрібно здоров'я. Здоров'я — дуже тендітна річ і, якщо Господь його не дасть і не підтримає, наші шанси прогнати себе будуть незначними.

А скільки небезпек загрожує нашому здоров'ю. Погана екологія забирає його. Конфлікти можуть надірвати нас душевно і фізично. Нещасний випадок чи хвороба можуть полати всі наші плани і знижити надії. Біблія говорить: «Немає людини, яка панувала б над вітром, щоб стримати вітер, і влади нема над днем смерті, і на війні нема звільнення...» (Екл. 8:8).

Ми не можемо хвалитися завтрашнім днем. Він не в нашої владі.

Біблія говорить, що ми абсолютно залежні від Божого провидіння. Бог дає «всім і життя, і дихання, і все. І ввесь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх» (Дії 17:25-26). «Траву для худоби вирощує та зеленину для праці людини, щоб хліб добувати з землі» (Пс. 104:14).

Христос підтвердив, що Небесний Отець годуватиме птахів і одягає в розкішні одяги лілеї. Ось чому ми повинні звертатися до Бога за нашою щоденною поживою. Вона в Його руках!

Прохання про хліб насущний не означає, що Бог буде посылати нам ворону з караваем хліба щоранку, як пророку Іллі, чи пошле нам дощ з манною і перепілками, як для народу ізраїльського. Бог

посилає хліб іншим способом. Він створює сприятливі умови для того, щоб ми могли забезпечити себе харчами.

Він створює сприятливі погодні умови для землеробів: «... але не оставив Себе Він без свідчення, добро чинячи: подавав нам із неба дощі та врожайні часи, та наповнював їжею й радіщами серця наші» (Дії 14:17).

Він дає нам годувальників — тата, маму, родичів, друзів, Пенсійний фонд, роботодавців, уряд.

Він дає нам здібності оволодіти якою-небудь професією, щоб заробляти на хліб своїми руками.

Він дає здоров'я працювати — кому руками, кому головою.

Він оберігає від нещастя.

Він забороняє бездіяльність і заохочує до праці.

Не соромтесь визнавати свою залежність від Бога! На початку кожного дня просіть про хліб насущний! На початку кожного дня кажіть Богові: «Без Тебе мені нема життя, без Тебе нема щастя, лише з Тобою сяє мені світло вічне!».

Покірний людина у всьому залежна від Бога

«І сталося по тому, пішли моавітяни та аммонітяни, а з ними деякі з меунян, проти Йосафата на війну. І прийшли, і донесли Йосафатові, говорячи: «Прийшла на тебе сила сильна з того боку моря, з Сирії, і ось вони в Хацзон-Тамарі, воно — Ен-Геді». І злякався Йосафат, і постановив звернутися до Господа. І він проголосив піст на всю Юдею. І зібрався юдеями просити допомоги від Господа, також поприходили зо всіх Юдиних міст просити Господа. І став Йосафат у зборі Юдиному та єрусалимському в Господньому домі, перед новим подвір'ям, та й сказав: «Господи, Боже батьків наших! Чи ж не Ти Бог на небесах? І Ти пануєш над усіма царствами народів, і в руці Твоїй — сила та міць, і немає такого, хто б став проти Тебе!.. Боже наш, чи ж Ти не осудиш їх? Нема бо в нас сили перед цією силою сильною, що приходить на нас, і ми не знаємо, що зробимо, бо наші очі — на Тебе!». А всі юдеями стояли перед Господнім лицем, також діти їхні, жінки їхні та їхні сини. А Яхазііл, син Захарія, сина Бенаї, Єїла, сина Маттанії, Левит із Асафових синів, — був на ньому Дух Господній серед збору, і він сказав: «Послухайте, ввесь Юдо й мешканці Єрусалиму та царю Йосафате! Так говорите до вас Господь: Не бійтеся та не жахайтеся перед цією сильною силою, бо не ваша ця війна, але Божо! Узавтра зійдіть на них — ось вони входять збіччям Ціцу, і ви їх знайдете на кінці долини, навпроти пустині Єруїл. Не вам воювати в цьому, — поставтеся й станьте, і побачите, що Господне спасіння з вами, Юдо й Єрусалиме! Не бійтеся й не жахайтеся, — узавтра виходьте перед них, а Господь буде з вами!». І вклонився Йосафат обличчям до землі, а ввесь Юда та мешканці Єрусалиму попадали перед Господнім лицем, щоб уклонитися Господеві. І встали Левити з синів Кетатівців та з синів Карахівців, щоб хвалити Господа, Бога Ізраїлевого сильним голосом, високом. І повставали вони рано вранці, і вийшли до пустині Текоя. А як вони виходили, став Йосафат та й сказав: «Послухайте мене, Юдо та

мешканці Єрусалиму! Віруйте в Господа, вашого Бога, і будете запевнені, — вірте пророкам Його, і пощастить вам!». І радився він з народом, і поставив співаків для Господа, і вони хвалили величність святости, коли йшли перед озброєними, і говорили: «Дякуйте Господу, бо навкі Його милосердя!». А того часу, коли зачали вони співати та хвалити, дав Господь засідку на синів Аммонових і Моавових та на мешканців гори Сеїр, що прийшли були проти Юди, — і були вони побиті...» (2 Хр. 20:1-22).

На жаль, істина про сповідання залежності від Бога вислизає від багатьох. Їм здається, що у світі діють лише закони природи, економіки, політики і Бог ні при чому. Вони вважають, що від їх зусиль, умінь, заповзятливості залежить земний добробут. Так вони ставлять воза поперед коня.

У такого роду помилці Бог звинувачував Ізраїль: «А вона не знає, що то Я давав їй збіжжя, і виноградний сік, і свіжого оливу, і примножив їй срібло та золото, яке вони звернули на Ваала. Тому то забери назад Своє збіжжя в його часі, а Мій сік виноградний в його умовленому часі, і забери Своєю вовну та Свій льон, що був на покриття її нагої» (Ос. 2:10-11).

Усі продукти харчування, всі коштовності Божі Він безкорисливо і безповоротно віддає людям на використання. Однак Він має право позбавити людину цього добра.

Я часто згадую історію про те, як один чоловік, житель Сходу, прийшов додому втомлений і голодний. Ще з порога він скомандував дружині: «Накривай на стіл, я їсти хочу!». «Якщо Бог дозволить, то поїш», — відповіла дружина. «Який Бог? — обурився чоловік. — Що означає — дозволить? Щоб через хвилину вечере була на столі!». Не встиг він піднести ложку до рота, як в дім увірвалася охорона і потягнула нещасного на допит. Його звинуватили в замаху на життя хана і вранці мали намір стратити. Виправдань затриманого ніхто й слухати не хотів. Однак вночі розібралися, що не того взяли, і відпустили невинного на волю. І ось він ступає у свою оселю. Дружина запитує: «Хто там?». І у відповідь чує: «Твій чоловік, якщо Бог дозволить!».

Історія, звичайно, вигадана, але повчальна. Нам на роду написано перебувати в залежності від Бога. Апостол Яків пише: «А ну тепер ви, що говорите: «Сьогодні чи завтра ми підемо у те чи те місто і там рік проживемо та будемо торгувати у свою оселю. Дружина запитує: «Хто там?». І у відповідь чує: «Твій чоловік, якщо Бог дозволить!».

Якщо ви будете усвідомлювати, що ваше земне існування залежить від Бога, ви не будете обтяжувати себе зайвими переживаннями про завтрашній день, бо Отець Небесний знає про ваші потреби, перш ніж ви просите, і не залишить без необхідного. У вашому серці буде більше спокою і радості. Ще б пак! Творець всесвіту турбується про вас! Ви не забуті і не залишені!

Якщо ви усвідомлюєте свою слабкість і залежність від Бога, ви ні за яких обставин не станете нехтувати молитвою чи

молитися абияк! Адже ви знаєте, що їжа, здоров'я, гроші, взаємини, церква — усе це щоденно свідчить про Божу любов до вас. Ви неодмінно будете жертвувати на діла милосердя, бо знаєте: «А Той, Хто насіння дає сіячеві та хліб на поживу, — нехай дасть і примножить ваше насіння, і нехай Він зростить плоди праведності вашої, щоб усім ви забагачувалися на всіляку щирість, яка через нас чинить Богові дяку» (2 Кор. 9:10-11).

Ми не можемо вберегтися від гріха!

Слова «прости нам наші гріхи» — це відверте визнання нашої слабкості. Ми не можемо не грішити! Слово «гріхи» стоїть у множині. Гріхів у нас справді дуже багато, і вина наша вельми велика.

Зауважте, що ця молитва була адресована учням Христа, які заради Божих інтересів покинули свої домівки і близьких, відмовилися облаштовувати особисте життя і будувати свою кар'єру і всі 24 години перебували у спілкуванні з Сином Божим, слухали Його настанови, виконували Його доручення.

Здається, таким людям зайве нагадувати про гріхи. Однак і святим зреченцям було в чому каятися! Тим більше, є в чому каятися й нам! Джон Буньян, автор відомої книги «Мандрівка Плігрима», на якій виросло не одне покоління християн, писав: «Святі знаходять в собі навіть після виправдання багато такого, що переконує: у їх житті присутні гріховні недосконалості... Вони знаходять в собі схильність до вчинення помилок, наприклад: прагнення виправдатися ділами закону, вдаваність і лицемірство в деяких питаннях віросповідання, а також у виконанні своїх церковних обов'язків, які виконуються скоріше для того, щоб догодити людям, ніж заради любові до Бога... Вони відчують, що релігійні обов'язки їх втомлюють, а до тілесних діл вони виявляють особливу схильність».

Прохання «прости нам наші гріхи» вчить ставитися до себе з безжальною чесністю. Ми не повинні звалювати відповідальність за гріх на інших, як це зробили наші прабатьки. Ми повинні сказати, подібно до Давида: «Я згрішив! Я винен!». Ніхто, окрім нас, не винен в нашому гріху! Ми не повинні накопичувати гріхи, щоб під кінець життя покаятися за все зразу. Біблія називає це докладанням гріха до гріха.

Одна сім'я придбала квартиру. Минуло небагато часу, і всі члени сім'ї почали відчувати недомагання. Воно посилювалось день у день. І лише коли випадково була виявлена розлита ртуть в темній комірчині, причина недомагань стала зрозуміла.

Гріх впливає на душу так само безжально, як ртуть на тіло. Його необхідно негайно видалити через покаєння і віру в очищаючу кров Христа. Коли ми молимося, проникнувшись усвідомленням нашої схильності до гріха, коли ми сповідуємо гріх, наша молитва ніколи не буде розсудливою і холодною. Послухайте Давида — і вам не треба буде вгадувати, формальною була його молитва, а чи переповненою щирим почуттям!

«Господи, не карай мене в гніві Своєм і не завдавай мені кари в Своєм пересерді, бо прошили мене Твої стріли, і рука Твоя тяжко спустилась на мене... Від гніву

Твого нема цілого місця на тілі моїй, немає спокою в костях моїх через мій гріх, бо провини мої переросли мою голову, як великий тягар, вони тяжчі над сили мої. Смердять та гниють мої рани з глупоти моєї... Скорчений я і над міру похилений, цілий день я тиняюсь сумний, бо нутро моє повне запалення, і в тілі моїм нема цілого місця... Обезсилений я й перемучений тяжко, ридая від стогону серця свого...» (Пс. 38:2-9).

Бог прихильний до реалістів. А такі люди, як правило, сприймають свій гріх гостро і правдиво. Гріх — це беззаконня, це бунт проти Бога, це послуга сатані.

І дуже важливо при сповідуванні нашої слабкості не забувати про Боже милосердя. Христос вчить нас наполегливості: «Прости нам...», бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому». «Якщо ми, слабкі грішні люди, прощаємо боржникам нашим, то тим більше Ти, великий і благий Боже, прости борги нам!» — з такою наполегливістю треба молитися.

Ми не можемо захиститися від сатани

Нам протистоїть грізний противник — сатана. Наші сили і позиції далеко не рівні: він дух, а ми тіло. Він володіє здатністю спокушувати душу улесливими пропозиціями. При цьому людина сприймає його ідеї як свої власні і тому без вагань поступається їм. Він так вміло «обробив» свідомість Ананія і Сапфіри, що вони не побоялися обманути апостолів.

Він названий в Писанні левом, а ми названі вівцями. Чи може вівця подолати лева? Він могутній дух, котрий здатний лякати страхами, насилати нещастя, кидати у в'язниці, мучити сумнівами.

Він — злий геній неперевершеної хитрості і підступу. Він спритно використовує людські пристрасті, роздмухуючи в людині пожежу похоті і гордині. Він використовує промахи віруючих, щоб їх зганьбити, щоб спокусити слабких. Він сіє спокуси і розділення.

Він уважно спостерігає за людьми під час богослужіння. І якщо хтось не приймає Слово, він краде почуте з серця, щоб людина не ввірувала і не спаслася.

Апостол Павло переживав, щоб віруючі в Коринті не стали жертвами цього обманщика: «Та боюсь я, — як змій звів був Єву лукавством своїм, щоб так не поспувався ваші думки і ви не вхилилися від простоти й чистоти, що в Христі» (2 Кор. 11:3). Побожування Павла мали підставу: віруючі були слабкими, їх легко можна було обвести навколо пальця.

Еван Робертс — лідер духовного пробудження в Уельсі побачив під час молитви перед початком богослужіння дивне сяйво і був дуже піднесений. Іншого разу він пережив важке почуття пригніченості. Минув час, і він сказав, що і світло, і пригніченість були від диявола, бо завдяки цим феноменам сатана бажав, щоб проповідник перестав ходити вірою, а довірився почуттям.

Якщо сатані вдавалося обманути великих людей, хіба можемо ми бути винятком? Їх приклад хай спонукає нас безперестанку благодіти: «І не введи нас у випробування, але визволи нас від лукавого». Говорячи так Богові, ми знаємо Його суверенну владу над всім, у тому числі і над спокусою, і над сатаною. Паралізуючий страх перед стародавнім змієм витісняється благоговійним страхом перед Богом.

«А Бог миру потопче незабаром сатану під ваші ноги. Благодать Господа нашого Ісуса Христа нехай буде з вами! Амінь» (Рим. 16:20).

В. Р.

ВИПАДКОВОСТЕЙ НЕ БУВАЄ

Чи знаєте ви, що керівник однієї з великих компаній вижив в атаці 11 вересня, тому що повів свого сина перший раз в дитячий садок. Інший хлопець залишився живий, тому що настала його черга йти за пампушками.

Одна жінка спізнилася, тому що її будильник не продзвенів вчасно. Хтось спізнився, застрягши в пробці на автостраді Нью-Джерсі. Один чоловік запізнився на автобус. Одна жінка

пролила каву на одяг, і їй потрібен був час, щоб переодягнутися.

У когось не заводилася машина, хтось повернувся, щоб відповісти на телефонний дзвінок. У когось вередувала дитина, тому він не зміг вчасно вийти з дому. Один чоловік не міг зловити таксі.

Та особливо вражає така історія: один чоловік того ранку взув нові туфлі, які швидко натерли ногу, і на нозі зробився мозоль. Тому він повернув

до аптеки, щоб купити лейкопластир! Ось чому він залишився живий.

Тепер, коли я застряю в пробці, не встигаю на ліфт, повертаюся, щоб відповісти на телефонний дзвінок, я більше не дратуюся. Я думаю, що це саме те місце, де Бог хоче, щоб я був на цей момент.

Наступного разу, коли вам здаватиметься, що день розпочався не так, як би вам хотілося, діти одягаються надто повільно, ви не можете знайти ключі від машини, зупиняєтеся на кожному світлофорі, не турбуйтеся і не втрачайте самовладання — можливо, це Бог працює, охороняючи вас.

ЗІТРИ ПАМ'ЯТЬ АМАЛИКА

Усі ми пам'ятаємо історію ізраїльського народу, яку описав апостол Павло, — історію виходу із землі єгипетської, з дому рабства в землю обітниць, котру Бог пообіцяв дати їх прабатькам. «Усе це трапилось з ними, як приклади, а написане нам на науку, бо за нашого часу кінець віку прийшов. Тому то хто думає, ніби стоїть він, нехай стережеться, щоб не впасти!» (1 Кор. 10:11-12).

Це одна зі сторінок історії єврейського народу, яка має реальне право не тільки на історичність описуваних подій, а й на глибокий, пророчий духовний смисл. Це образи не лише для Церкви часів апостола Павла, а й для нас із вами, дорогі послідовники Христа початку третього тисячоліття.

У цій історії походу в землю обітовану є один вельми драматичний штрих, зітканий з болю, підлості, безпечності і, очевидно, недовіри до Бога. Я ж хочу нагадати про неї як про дуже важливий образ, що має безпосереднє відношення до долі сучасної церкви. На жаль, євреї не змогли до кінця усвідомити важливість і значення Божої точки зору, а тому й не спішили виконати повеління Боже, затягнувши його виконання на багато сотень років.

«Пам'ятай, що зробив був тобі Амалик у дорозі, коли ви виходили з Єгипту, що спіткав тебе в дорозі, і повбивав між тобою всіх задніх ослаблених, коли ти був змучений та струджений, а він не боявся Бога. І станеться, коли Господь, Бог твій, дасть тобі мир від усіх ворогів твоїх навколо в Краї, що Господь, Бог твій, дає тобі як спадок, щоб посісти його, то зітреш пам'ять Амалика з-під неба. Не забудь!» (5 М. 25:17-19).

Тоді амаликитян нерідко називали «шакалами пустини». Воістину це була характерна риса цього народу — підло, справді наче по-шакальськи, нападати звідкись іззовні на тих, що відстали і потімалися, ніколи не виявляючи мужності чесно зустрітися лицем у лице зі своїм противником.

Бог відзначив це дуже суворим рішенням, що, власне, і не могло прозвучати по-іншому, оскільки в цьому природа Божої справедливості. Бог розпорядився знищити амаликитян тому, що підступні вбивства відсталих і змучених людей просто не могли бути сприйняті інакше.

На жаль, єврейський народ виконував це нагадування сотні років замість того, щоби найближчими роками навести порядок. Коли вони на чолі з відважним полководцем Ісусом Навином увійшли в землю обітовану і за кілька років достатньою мірою оволоділи нею, вони просто зобов'язані були виконати волю Божу і в цьому важливому питанні.

Однак минули сотні років, перш ніж останній нащадок цього народу, добре відомий Гаман з Книги Естер, який так само палав цією просто вражаючою, унікальною ненавистю до єврейського народу і задумав вигубити його повністю в дні правління царя Ахашвероша, був знищений.

У цьому закономірному фіналі знаменно те, що знищений він був не руками євреїв. Його повісив його ж правитель за його підлий задум і нечистість життя. Бог осміяний не буває — хто що сіяв, той те й пожав.

Отже, це історична канва питання, що нас цікавить. Що ж тоді для нас в цій історії розкривається як образи нашої з вами християнської дороги? Образ вельми важливий як для тих, що тільки зовсім недавно звершили світлий акт каяття, примирення і посвячення своєї долі Богові, так і тих, хто тільки роздумує про те, щоб примиритися з Ним. І не менше важливий для тих, хто вже багато років іде за Господом і навіть служить Йому.

Що ж відкриває цей унікальний приклад? Я вірю, що Дух Божий приведе нас до цього стверджувального завершення, до могутнього і ясного духовного резюме для нашого духовного досвіду: Амалик повинен бути знищений!

Амалик у духовному смислі означає наше з вами тіло, наш старий стиль життя. Згідно з твердженням апостола, тілесні помисли і дії Богові не коряться, та й не можуть коритися. Тому Бог і присудив тіло до розп'яття. Звичайно, мова йде не про фізичне розп'яття, а про духовне. Розп'яття в цьому разі означає безпомічність, бездіяльність, нездатність завдати шкоди. Тіло противиться нашому духу, як і амаликитяни противились приходу євреїв. Утім, це й зрозуміло: кому подобається мати поруч сильного сусіда, що має настільки явно виражене благоговіння Боже.

Живучи за тілом, як продовжує апостол, ми не можемо догодити Богові. Жити за тілом означає жити за бажанням і вимогами власного «я», що вельми небезпечно. Варто ближче придивитися до

цього дещо таємничого апостольського твердження. По суті, апостол відкриває таємницю того, що тіло, щоб не втратити свій вплив на долю людини, готове навіть прагнути догодити Богові! У цьому зухвало-підступному припущенні воно дуже схоже на лукаві дії історичного Амалика, але з урахуванням нових обставин.

Однак як євреям часів виходу були дані чіткі вказівки, так і нам, дорога церква, залишені ще чіткіші повеління. Нам призначено життям «за духом», тобто життям нового потенціалу, що прийшов від Бога, просто вбивати і робити воістину мертвими дії і бажання тіла. Наше становище навіть ще краще, ніж євреїв, адже нам відкрита дорога до того, як це зробити з надією на повну перемогу. Це дуже цінні слова апостольського об'явлення: «А ті, що Христові Ісусові, розп'яли вони тіло з пожадливістю та з похотями» (Гал. 5:24). Це не завдання шкоди тілові чи більш цивілізоване знуцання над своїм тілом.

Мова не йде також про нашу душу і про наш дух. Мова йде про щось таке, що сформувалося за віки як грішне друге «я», незаконне «я», яке намагається керувати людською особистістю. У хвилини духовної слабкості, сімейного чи церковного розслабленого стану воно доганяє таку людину, зваблюючи її в гріх нечистого помислу, злослів'я, продажності і т. д.

Коли ми хрестимось в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, звершуючи світлий акт заповіді Господньої, ми переживаємо величний стан Божої правди — ми ховаємо наш з вами старий стиль життя: «Чи ви не знаєте, що ми всі, хто христився у Христа Ісуса, у смерть Його христився? Отож, ми поховані з Ним хрищенням у смерть, щоб, як воскрес Христос із мертвих славою Отця, так щоб і ми стали ходити в обновленні життя. Бо коли ми з'єдналися подобою смерті Його, то з'єднаємося і подобою воскресення, знаючи те, що наш давній чоловік розп'ятий із Ним, щоб знищилось тіло гріхове, щоб не бути нам більше рабами гріха, бо хто вмер, той звільнився від гріха! А коли ми померли з Христом, то віруємо, що й жити з Ним будемо» (Рим. 6:3-8).

У ці урочисті миті старому стилю життя, цьому старому «я», завданий смертельний удар. Але «я» може виявитися досить живучим. Як виявився живучим і цей народ, Амалик.

Як ми пам'ятаємо з біблійної розповіді, першу поразку йому завдав Ісус Навин. Мойсей сказав тоді цьому молодому і славному полководцю, щоб він вибрав мужніх воїнів і бився з Амаликом, що поведився настільки негідно.

Двоє ж інших святих людей — Хур і Аарон — підтримували руки Мойсея. Руки його були підняті до Бога аж до закінчення дня. Тоді було завдано найсильнішої поразки тому народу. Але не остаточної.

Як, власне, і нашому з вами незаконному «я» був завданий могутній удар Господом Ісусом, коли Він страждав за наші гріхи і злочини і воскрес для нашого виправдання. Але певна поразка повинна звершитися в самих людях. У водах хрещення ми погодилися на дорогу відкидання старого і утвердження нового. Однак це тільки славний надійний початок, це повинно супроводжувати християнина у всьому його житті до вічності. Допоможи нам, Господи.

Бог через Мойсея ясно відкриває євреям про дальшу долю цього бунтівного народу: «... коли Господь, Бог твій, дасть тобі мир від усіх ворогів твоїх навколо в Краї, що Господь, Бог твій, дає тобі як спадок, щоб посісти його, то зітреш пам'ять Амалика з-під неба». Для нас це означає наступне: як тільки ти будеш прощений і звершиш світлий акт хрещення в Ім'я Господа Ісуса, підпиши винесений Христом смертний вирок своєму незаконному «я» — своїй гордині, амбіціям, нечистоті і протистоянню Богові. Це треба робити негайно. Інакше цей «Амалик», отямившись від пережитого і зміцнившись в надії на відновлення своїх мерзенних «прав», буде постійно діставати тих, хто не виніс уроку з долі євреїв.

Євреї ослабили з різних причин: хтось — просто тому, що втомився, а хтось тому, що виявився надто «мудрим». Він, можливо, думав: «А, пустиня — це не страшно, видно далеко і я ще встигну добре відпочити, а потім спринтерським ривком догнати»... Адже над табором стояв стовп хмарний вдень, а вночі стовп вогненний. І важко було заблудитися.

Він встигав, але тільки в один кінець. Будь-яка дорога в один кінець — це завжди глухий кут. Це все! Це — безглуздя. Шакали пустині йшли вслід за єврейським табором і просто вбивали тих, що відставали. Невже це нас нічому не начить?

Подивіться, як люди сьогодні здаються перед тілом. Хтось просто розслабився: «О, в мене сьогодні нема можливості піти на зібрання. Благослови мене вдома, Господи!».

І цілком можливо, що вдома він переживе благословіння! Наступне зібрання: «А не міг би Ти мене і цього разу благословити?». На третій раз наш нерозумний шанувальник Господа вже не просто сміливий в проханні, а сміливий до нахабності: «Гос-

поди, а чого це я піду сьогодні? Пізно, дощ йде, та й взагалі, що там будуть проповідувати... Ти мене і тут благословиш!».

А вдома — телевизор, а вдома — Інтернет... І все. Християнин знікчменів. Відстав. Йому вже цілком байдуже служіння. Він махає рукою на все, що відбувається в його житті.

На жаль, дорогі друзі, так нерідко відбувається. І «духовний Амалик» не забариться цим швидко скористатися. А потім ми констатуємо: нема цього чоловіка! А де він? Де його востане бачили? Біля пивбару, з трьома бокалами пива і з «синіми носами», котрі його оточили звідусіль. Він ще намагається триматися, у нього ніс тільки ледь-ледь посинів... Але це не надовго.

Дорогі брати і сестри, так часто трапляється в житті. «Амалик», це наше незаконне «я», наш старий стиль життя, якщо з ним не розібратися «за повною програмою», проявить свою підлу натуру і буде систематично наздоганяти нас. Не має значення, в якій упаковці нам подадуть отруту. Адже вбиває отрута, а не зовнішня форма.

Для нас, послідовників Христа третього тисячоліття, неймовірно важливі і цінні слова апостольського підбадьорення: «А ті, що Христові Ісусові, розп'яли вони тіло з пожадливістю та з похотями». Повинен бути усвідомлений момент в житті, коли ми скажемо: «Боже! Я збираюсь жити саме за Твоєю правдою! Не за правдою мого незаконного «я», мого егоїзму, не за «правдою старого життя», а за правдою нового, дарованого силою Твого воскресіння!».

Як це, все-таки, чудово усвідомлювати: «Хто у Христі, той нове творіння. Стародавнє минуло, тепер все нове».

Дорогі брати і сестри, сьогодні склалися сумні ситуації в багатьох церквах, де не пам'ятають про ту підлу натуру «Амалика» — нашого негідного, незаконного «я», нашої гордині, того, що Біблія називає «тіло з пожадливістю та з похотями».

І ось це тіло дістає людей. Чоловіки втрачають своїх дружин, жінки — чоловіків. Батьки втрачають своїх дітей, бо не турбуються про них. Діти ж просто відпадають від Божої правди, але при цьому встигають без проблем стати полоненими віртуальної реальності.

Батьки, не торгуйте славною честю і гідністю чоловіка і батька! Не втрачайте своїх дітей! Нині стає мало не модним — кидати своїх дітей духовно, душевно чи в безпосередньому значенні цього слова. Батьки, не віддавайте своїх дітей на відкуп безумству, яке сьогодні, розкривши пашу, просто з величезним задоволенням «пожирас» їх.

Вони, можливо, не помруть, але ви коли-небудь побачите їх з порнографією в руках чи зі шприцом в кишені. А інколи вам якимось дивом вдасться прочитати їх думки, від яких волосся стане дибки. Помилуй, Господи!

«Амалик» має здатність вбивати ослаблених і відсталих, тому, дорогі подружжя, не розлучайтеся! Не покидайте один одного, не відставайте в любові і розумному служінні, інакше ви втратите одне одного! Зробіть все, щоб пам'ять «Амалика» була повністю стерта у ваших стосунках.

Цей багатолікий сучасний «Амалик» наздоганяє безпечних, забутих у спілкуванні, поранених і молодих християн. Вражає ослаблених і відсталих. Вражає підло і безжалісно. Але навіть якщо ми з якимось «поважним» для нас причин опинилися поза церквою, не змогли прийти на зібрання святих, — вставаймо, не сидімо, йдімо вперед! Не вірмо «благочесним» вмовлянням тіла, яке кличе до відпочинку і спокою. Спокій може стати вічним, що правда, не з Господом.

На жаль, час від часу ми бачимо, як навіть служителі поступово здають свої позиції. Був пастором, став керівником домашньої групи, потім ще кудись перейшов. А потім взагалі зі церкви зник. А потім вже можна його побачити в якомусь сумнівному товаристві.

Дорогі друзі, у нас тільки одна дорога. Альтернативи їй нема! Тільки Ісус — Дорога, Правда і Життя. Усе інше, в кращому разі, — глухий кут. А в гіршому — дорога до смерті, як сказав Соломон.

Тому візьмімо урок і для себе, і для наших сімей, і для наших дітей. Ослабнути можна дуже швидко, і щось брудне і нечисте проковтне вас. Потім можна довго плакати, але це вже не допоможе. Тому бережімо один одного.

Бережімо те служіння, яке нам дав Бог. Дорожімо церквою, де Бог прийняв нас у число Своїх дітей. Дух «Амалика» багатолікий, позаконфесійний, ненажерливий і досить живучий! Як тільки ми усвідомимо, що можемо завдати йому удару, після якого він не оговтається, зробимо це!

До всіх нас звернене Господнє Слово: «А ті, що Христові Ісусові, розп'яли вони тіло з пожадливістю та з похотями».

Допоможи нам, Господи!

**Павло Желноваков.
Пастор.**

НАДЗВИЧАЙНИЙ ДАРУНОК

Двадцятирічний хлопець, борячись зі страхом, стояв перед офіцером-комуністом Марковим. «Капітане, ви — чоловік, який посадив моїх батьків до в'язниці. Сьогодні день народження моєї матері. У день її народження я завжди дарую їй квіти. Оскільки моя мати навчила мене любити ворогів і за зло платити добром, я приніс ці квіти для матері ваших дітей. Прошу, коли повертатиметеся з роботи, візьміть їх додому для своєї дружини і розкажіть їй про мою любов і про любов Христа».

Капітан Марков, який неодноразово з байдужістю спостерігав за тим, як християн нещадно били й кували, був вражений виявом любові цього юнака. На очі навернулися сльози, він повільно обійшов навколо столу і по-батьківськи обняв хлопця. Серце Маркова змінилось завдяки дару Христової любові. Він більше не міг арештовувати й катувати християн. І незабаром сам був заарештований. Уже через кілька місяців після візиту хлопця до кабінету Маркова колишній офіцер сам сидів у брудній тюремній камері в оточенні християн, яких він раніше бив і катував. Зі сльозами на очах він розповідав своїм сусідам по камері про простий дарунок молодого християнина — квіти. Він вважав за честь сидіти в одній камері з тими, кого раніше переслідував.

Великодушність — друга природа істинного віруючого. Ісус учив, що ті, хто нас оточує, упізнаватимуть справжніх віруючих завдяки любові, яку вони виявляють до них. І не тільки до тих, хто любить нас. Часто вияв великодушності до незнайомих людей, а тим паче ворогів, — це найкращий спосіб поводитися відповідно до вчення Ісуса. Серця свідків наших учинків, якщо навіть не самих тих, на кого вони спрямовані, будуть зігріті любов'ю Христа.

Уявіть несправедливо звільненого працівника-християнина, який молиться за свого начальника. Уявіть убитих горем батьків, які дарують прощення водіїв, що, керуючи автією у нетверезому стані, убив їхню дитину. Світ не розуміє великодушності. Та попри це вона здатна вплинути на нього. Ми ніколи не стаємо більш подібними до Самого Бога, як тоді, коли виявляємо великодушність до інших.

Бог віддав Свого Єдинородного Сина, щоб продемонструвати Свою любов до світу і дати нам спасіння. Який дарунок ви змогли подарувати сьогодні, щоб чиясь серце відкрилося для Царства Божого?

«Тож любіть своїх ворогів, робіть добро, позичайте, не ждучи нічого назад...» (Лк. 6:35).

НЕХАЙ НАШІ ВЧИНКИ ВИХВАЛЯЮТЬ НАС...

17 листопада в церкві ХВЄ «Благодать» м. Чернівців пройшла жіноча конференція. Розпочав зібрання пастор місцевої церкви Василь Попович. Прочитавши текст з Послання Павла до ефесян 1:17-23, пастор наголосив, що Бог має служіння для кожного брата і кожної сестри. Кожному Він хоче дати Духа премудрості.

Варто знати, що більшість людей на-вертаються до Бога саме завдяки молитвам і свідченням сестер. Може, цих сестер не завжди помічають у церкві, але їх бачить Бог. Тим більше, що при-близно дві третини Церкви Христової – сестри. Якщо Церква – Тіло Ісуса Хри-ста, то всі члени його мусять працювати, інакше Тіло буде паралізоване.

го служіння в церкві «Вефіль» з Кривого Рогу – своїй рідній церкві сестра Люда показала дієвість нової структури і закликала до реорганізації в кожній області і кожній місцевій церкві. «Доглядай того служіння, що при-йняв його в Господі, щоб ти його виконав!» – ці рядки з четвертого розділу Послання апостола Павла до колосян промовляли до сердець кожного присутнього.

Поетична декламація і пісня у виконанні Ганни Цуркан про служін-ня матері потішили серця матерів. А свідчення с. Світлани про навер-нення до Ісуса вразило, як вражає кожне таке свідчення, – воістину, в нашого Господа безліч способів спасати від влади гріха і смерті, а також зцілювати від невиліковних для людини хвороб.

Відповідальна комітету жіночого служіння ЦХВЄУ за молитовний напрямок Лідія Іванченко розпо-

розділу Послання Павла до римлян, підтвердили: для кожної сестри в Церкві Господа знайдеться діло, було б лише бажання служити. А це вже відповідаль-ність кожної з нас.

Сестра Лідія нагадала також про важливість служіння в команді – без неї бути успішними просто неможливо. І конкретно визначила цілі молитовного служіння, репрезентувала організацію різних заходів в рамках служіння, зокрема

Тетяна Попович

Лідія Іванченко

Церкві в Ефесі потрібні були мудрість і пізнання, щоб зрозуміти, до чого вона покликана. Церкві в Україні не менше потрібні і мудрість, і відкриття, щоб зрозуміти своє покликання. Ми всі покликані до служіння в Тілі Ісуса Христа. Зайвого серед нас немає.

Пастор повів сестер у молитві до престолу благодаті, щоб благодать в Ньому мудрості для щоденного життя і служіння, аби приносити добрі плоди. І Господь вислухав молитву – свідченням цього стала його особлива присутність. Сльози вдячності Господу за його чудесне спасіння і щоденні благословення не ховав ніхто.

«Нехай вчинки її вихваляють її...» Ці рядки з 31-го розділу Приповістей Соломона, обрані за тему жіночої конференції, нагадала присутнім с. Тетяна Попович, відповідальна за жіноче служіння в Чернівецькій області. Треба старатися, щоб про кожну з нас можна було так сказати.

Координатор комітету жіночого відділу Церкви ХВЄ України Людмила Степанченко коротко репрезентувала роботу жіночого відділу, зокрема розповіла про реорганізацію структури відділу. Відеоролик про роботу сестер у церквах ХВЄ в Україні заохотив присутніх прилучитися до цієї праці.

Ниви справді доспіли, і роботи ви-стачить для всіх. Це основний лейтмотив промови с. Людмили. Вона наголосила, що єдність сестер – запорука успішного служіння. На прикладі організації жіночо-

Людмила Степанченко

віла, як працює цей, без сумніву, най-важливіший напрямок служіння – саме молитва рухає руку Бога. Наведені тексти зі Священного Писання, зокрема з 16-го

молитовного ланцюжка, нічних молитов, молитовних семінарів, молитов згоди, мо-литов за сім'ї, яких нині Церква Христова особливо потребує.

Молитовна підтримка сестер вкрай важлива для служителів. Дуже ефек-тивна молитва Словом Божим – така молитва відповідає волі Божій як жодна інша. Особлива молитва – молитва за Ізраїль. Не можна занедбувати таку мо-литву. Ще потрібно молитися за єдність братства, єдність у місцевих церквах, за благословення України і за нашу владу. Молитовне служіння спрямоване на інших, і це так почесно – забуваючи про себе, нести в молитві проблеми і потреби братів і сестер.

Сестра Лідія коротенько засвідчила про своє навернення до Господа. Господь навідав її, коли вона працювала головою сільради. На цій посаді вона й досі, і Гос-подь потужно вживає її для поширення Свого Царства в тій місцевості, де вона живе і сяє світлом Христової любові.

Нелегко було зберігати вірність Богові там, де доводилося переносити прояви ворожості, відвертої агресії і ненависті. Але джерело нашої сили – Бог. Він до-поможе кожному, хто замість того, щоб виправдовуватися у своїй невинності, до-віриться Йому і буде молитися за всіх своїх ненавистників. Сьогодні в тій місцевості діє жива Христова церква.

Далі авторка цих рядків коротко ознайомила присутніх з ціллю і завдан-нями інформаційного напрямку служіння і спонукала задуматися: а чи завжди ми подобаємося Богу? Як взагалі Йому по-добатися? Відповіді на ці дуже серйозні запитання дає нам Слово Боже: «Бо Цар-ство Боже не поживає й питво, але правед-ність, і мир, і радість у Дусі Святій. Хто цим служить Христові, той Богові милий і ша-нований поміж людьми» (Рим. 14:17-18).

Чи сповнені наші серця миром Божим? Чи є праведність Христова складовою нашого служіння людям? Як зберігати радість Духа Святого у хвилини пере-живань і смутку? Над цими питаннями варто задуматися всім.

Маленька і незачуша – так думаєш про себе, А Я вінець готую на небесах для тебе. А Я тобі довірив Свою любов являти І хочу, щоб для тебе був кожен день – як свято.

Ці поетичні рядки звернені до кожної Божої доньки – незначних і непотрібних Божих дітей не буває. Тож приймімо ці слова, як від Господа, – і до праці!

Людмила Бендус.

Дорогі брати і сестри в Господі, шановні наші читачі!

Передплата-2013 розпочалася. Просимо подбати про замовлення на наступний рік для своєї церкви.

Вартість пересилання одного примірника – 60 грн. за рік.

Вартість пересилання від 19 (0,5 кг) до 78 (2 кг) примірників залежатиме від кількості примірників – з розрахунку 3 грн. (три гривні) за примірник.

Рекомендована кількість замовлення:

19 примірників (0,5 кг) – 684 грн.

38 примірників (1 кг) – 1368 грн.

78 примірників (2 кг) – 2808 грн.

Проте ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок: 26002000007923 у ПАТ «Укрсоц-банк», МФО 300023, код 20559726 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»);

або поштовим переказом на адресу місії: місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»).

Примітка. Місія випускає, окрім часопису «За євангельську віру», газету «Вірую». Щоб не виникло непорозуміння, просимо обов'язково вказувати назву видання, яке замовляєте. Божих благословень вам!

Редакція.

СУЧАСНІ ПРИТЧІ

ЯК ВИБИРАТИ ДРУЗІВ

Запитав якомусь комар муху:

— Чи є тут десь поблизу квіти?

— Щодо квітів нічого не знаю, — відповіла йому муха. — А ось кон-сервних бляшанок, гною, нечистот в канавах повнісінько.

І муха почала перераховувати ко-мареві всі навколишні вигрібні ями, на яких йому неодмінно треба побувати. Полетів комар у вказаному напрямку і зустрів по дорозі бджілку.

— Чи не бачила ти поблизу яких-небудь вигрібних ям? — запитав він у неї.

— Вигрібні ями? Нечистоти? Ні, ніде не бачила, — здивувалась бджілка. — Зате тут багато духмяних квітів.

І бджілка детально розповіла, на якій поляні ростуть лілеї, а де зовсім недавно розпустились гіацинти.

Як важливо правильно вибирати друзів!

МИЛОСЕРДЯ

Одного разу сліпий чоловік сидів на сходах однієї споруди з капелюхом біля ніг і табличкою з написом: «Я сліпий, будь ласка, допоможіть».

Якийсь перехожий проходив мимо і зупинився. Він кинув до майже порожнього капелюха кілька монет і написав нові слова на табличці.

Під кінець дня він повернувся і побачив, що капелюх повний монет. Сліпий впізнав його за кроками і запитав, що саме він дописав. Чоловік відповів:

— Нічого такого, що було б неправдою. Я просто дещо змінив напис. Тепер там на-писано: «Зараз весна, але я не можу її побачити».

Ця історія примітна тією ідеєю, якої бракує в сучасному суспільстві. Вона полягає в тому, що люди ви-являють співчуття лише, як правило, тоді (щоправда, деякі допомагають всім і завжди, а серця деяких не розтопить і море дитячих сліз), коли можуть приміряти проблеми іншої людини на себе. «Я сліпий» — наголос ставиться на «я». Мої проблеми, мої біди. Тому багато людей не звертають на подібні заклики про допомогу ніякої уваги. Інша річ у фразі, яку написав перехожий. Читаючи її, ми бачимо не власне про-блему людини, а те, чого вона внаслідок цієї проблеми позбавлена. І багато хто старається допомогти.

Тема милосердя серйозна і гли-

бока... І багато в чому для сучасного світу втрачена. Людина звикла думати насамперед про своє комфортне існу-вання (яка близька нам нині теорія Гель-веція про розумний егоїзм!), адже вияв любові до незнайомої людини — тяжка духовна праця над собою. Любити ін-ших як себе — це етична вершина. Коли говорять про співчуття і любов до ближ-ніх, на думку передусім спадає мати Те-реза і її слова: «У кожному голодному, хворому, помираючому я бачу Христа».

Нині тему милосердя часто експлуату-ють, зокрема, засоби масової інформації. Ця тема популярна в політиці — нерідко ті, хто хоче бути обраним в певні структу-ри влади, використовують імідж доброго самарянина для просування на виборах. Більше того, багато в чому милосердя — цілком чітко налагоджений бізнес. Відразу згадується фільм «Небеса обі-товані». Як говорив Фіма? «Думай, Катю, думай. Нині жебраки всю Москву заполю-нили, всі дуже розумними стали. Треба, щоб їх було жалю». Печально, коли такі високі духовні цінності перетворюються на засоби досягнення низьких цілей.

Не забуваймо, що любов, як і не-нависть, має властивість бумеранга повертатися до свого джерела. Те, що ви даруєте людям, вони подарують вам. Згадана вже Матір Тереза ска-зала: «Якщо ти добрий, люди будуть звинувачувати тебе в тому, що під маскою доброти ти приховуєш вигоду. Все одно залишайся добрим. Те добро, яке ти чиниш сьогодні, завтра люди забудуть. Все одно чини добро. Віддай світу найкраще з того, що в тебе є, і світ попросить ще. Все одно віддай найкра-ще. Врешті-решт те, що ти робиш, все одно потрібно не людям. Це потрібно лише тобі і Богові».

№ 12 (99) Виходить щомісяця
ГРУДЕНЬ 2012 р.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726